Τὸ φύλλον δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ ἀβραστερικὸν χρ. 0,60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρ. 35. Ἑξάμηνος δρ. 19. Τρίμηνος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλ. κὰ 25. Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ῃ οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 58, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 30ός | Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰουλίου 1923 | Ἔτος 45ον — Ἀριθ. 31

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΔ' (Συνέχεια)

—Ἐμεῖς;

—Ναί... σ' αὐτὴ τὴ θέση εἶν' ἀδύνατο νὰ μείνουμε: Τὰ νερὰ ἀνεβαίνουν, σὲ λίγο θὰ βρεθοῦν Ἴσαμε τὴ βάρκα.

Τὰ κορίτσια ἄκουσαν τὰ λόγια αὐτὰ μὲ μιὰ τραγικὴ σιωπή. Ἰδέα; Τί ἰδέα νἄχουν τὰ φτωχὰ κορίτσια, ἀφοῦ αὐτός, ὁ ἄξιος θαλασσινός, τἄχε χάσει;

Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἡ κατάσταση γινόταν κρισιμότερη

—Ἀφοῦ δὲ μποροῦμε ν' ἀνεβάσουμε τὴν πέτρα, πρέπει νὰ κόψουμε τὸ σχοινί, εἶπε τέλος ὁ Γιάννης.

Ἔψαξε εἰς τσέπες του, μὰ δὲ βρῆκε σουγιά. Νέα ἀμηχανία.

Κοίταξε τὰ κορίτσια καὶ τὰ ρώτησε δειλά: — Μήπως ἔχετε μαχαιράκι; Ὅ,τι δήποτε ποὺ νὰ κόβῃ;

Τὰ κορίτσια κοιτάχτηκαν. Δὲν εἶχαν τίποτα τέτοιο μαζί τους.

Ἡ πρύμη τῆς βάρκας στεκόταν τώρα στὸν ἀέρα, ἐνῷ ἡ μύτη τῆς πλώρης ἦταν ἕτοιμη νὰ βουτήσῃ στὸ νερό.

—Χαθήκαμε! φιθόρισε ὁ Γιάννης.

Ἔσκυψε στὸ βάθος τῆς βάρκας, μήπως βρῇ κανένα κοφτερὸ ἀντικείμενο. Τέλος βρῆκ' ἕνα σκουριασμένο καρφί καὶ τὸ πῆρε. Ἴσως κόβοντας μιὰ-μιὰ κλωστή, θὰ κατάφερνε νὰ γαλ σῃ τὸ σχοινί. Μὰ ἡ δουλειὰ αὐτὴ ἤθελε καιρὸ καὶ τὸ κῦμα ἀνέβαινε ἀμείλικτο κάθε στιγμή.

—Ἄχ, νὰ ἡ τιμωρία μας, συλλογιζόταν ἡ Γβόννη.

Κι' ἔκλεισε τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὰ νερὰ ποὺ ἀνέβαιναν. Ἡ Ζίνα τῆς εἶχε πιάσει τὸ χέρι καὶ τῆς τὄσφιγγε νευρικά. Μιλιὰ δὲν ἀκουγόταν πιά. Μόνο τὸ νερὸ χτυποῦσε στὰ πλάγια τῆς βάρκας κι' οἱ γλάροι θρηνοῦσαν φτερουγίζοντας φηλὰ πρὸς τοὺς βράχους.

—Δὲ φωνάζουμε; εἶπε σιγὰ ἡ Ζίνα.

Ὁ Γιάννης τἄλουσε καὶ κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του.

«Ἕνα ψκαί... φώναξε ὁ Γιάννης...» (Σελ. 234, στ. β.)

—Εἴμαστε πολὺ μακρυά, φιθόρισε. κανεὶς δὲ θὰ μᾶς ἀκούσῃ. Ἄλλα τέλος πάντων, ἄς δοκιμάσουμε.

Ἔβαλε τὶς δυὸ παλάμες του χωνὶ γύρω στὸ στόμα του κι' ἄφησε μιὰ φωνή, μιὰ μακρυὰ φωνὴ γεμάτη ἀπελπισία. Μὰ ἡ φωνὴ ἐσβύστηκε μὲς στὴν ἐρημιά. Ἐκεῖ-κάτω, μακρυά, περνοῦσε ἡ «Φτερωτὴ» ἀφίνοντας πίσω της καπνούς. Ἴσως οἱ ἐπιβάτες θὰ διέκριναν τὴ βάρκα, ἀκίνητη πάνω στὰ νερά, μὰ πῶς νὰ ὑποθέσουν ὅτι βρισκόταν σὲ κίνδυνο;

Ἡ Μαρκέλλα ἄρχισε νὰ κλαίῃ σιγά-σιγά. Ξαφνικὰ ὅμως σήκωσε τὸ κεφάλι: Ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος ἀκουγόταν. Σὰν νὰ λάμνουν κουπιά, σὰ νὰ σχίζῃ τὸ κῦμα κάποια βάρκα...

—Μὴν κλαίτε! εἶπε ὁ Γιάννης.

Κι' ἔβαλε πάλι μιὰ δυνατὴ φωνή.

***

Τότε μιὰ ἀντρίκια φωνὴ ἀκούστηκε καὶ τὰ τέσσερα παιδιὰ ἔνιωσαν ἕνα καρδιοχτύπι. Τὰ πρόσωπά τους ἔλαμψαν καὶ ζητωκραυγὲς ἐτάραξαν τὴν ἡσυχία τῆς θάλασσας: Ἡ σωτηρία τοὺς χτυποῦσε τὴν πόρτα!

Πίσω ἀπὸ ἕνα γρανίτινο τεῖχος ποὺ δψνόταν ἐμπρός τους, μιὰ βάρκα ἀκουγόταν νὰ πλησιάζῃ. Θὰ φτάνε ἄραγε στὴν ὥρα; Καὶ ποιὰ εὐνοϊκὴ τύχη τὴν ἔστελνε;

Καμμιὰ τύχη δὲν εἶχε τὸ μέρος της σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. Νὰ τί εἶχε συμβῆ: ὁ κύριος Λεγκράν, λιγάκι ἀφηνιασμένος νὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκδρομῆς αὐτῆς ποὺ διόλου δὲν τὴν ἐπιδοκίμαζε, κατέβηκε κατὰ τὶς ἕνδεκα στὴν παραλία.

Ἐκεῖ ἔμαθε πῶς ὁ Γονιδὲκ ἦταν ἄρρωστος καὶ δὲν εἶχε συνοδεύσει τὰ παιδιά. Μόνο μὲ τὴν ἰδέα πῶς τὰ τέσσερα παιδιὰ βρισκόνταν μοναχά τους μέσα στὸ πελάγος, χωρὶς κανέναν ὁδηγό, τοῦ πάγωσε τὸν αἷμα. Ἤξερε πάνω-κάτω ποῦ θἄρριχνε τὴν ἀ-

«Ἄφησε μιὰ φωνὴ γεμάτη ἀπελπισία...» (Σελ. 241, στ. γ.)

γκυρα ὁ Γιάννης ντ' Ἀγκοὺ καί, διχως νὰ χάσῃ λεπτο, ἀποφασισε νὰ πάῃ νὰ δρῇ τ' ἀπερίσκεπτα παιδιά. Συνεννοήθηκε λοιπον μὲ δυὸ γερους θαλασσινοὺς ποὺ ἑτοίμασαν τὴν ἰδια στιγμὴ μια βάρκα μὲ ὅλα τὰ ναυαγοσωστικὰ εφόδια.

—Μπῆκαν μέσα κι' οἱ τρεῖς καὶ διευθύνθηκαν προς τὸ μέρος, ὅπου ὁ κ. Λεγκραν ἔλπιζε πὼς θάβρισκε τὰ παιδιά. Ἄκουσαν τὶς φωνὲς τοῦ Γιαννη κι' ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος τους. Ἀπὸ μακρυὰ εἶδαν τὴν βαρκα σὲ μια ἐπικίνδυνη θέση καὶ τράβηξαν κουπὶ μ' ὅλη τους τὴ δοναμη.

Ἔφτασαν στὴν ὥρα... Τὴ στιγμὴ ποὺ ἄγγιξαν τὴ βαρκα, τα νερα ἄρχισαν νὰ τὴν πλημμυροῦνε. Λίγες στιγμὲς ακόμα κι' ἡ παλίρροια θάχε παρασύρει τὰ παιδιά.

Πῶς νὰ περιγράψῃ κανεὶς τὴ χαρὰ τους ὅταν εἶδαν τον κ. Λεγκραν; Ἡ Ἰόοννη ἦταν τόσο συγκινημενη, ὥστε ὁ λαιμος της τὴν ἔσφιγγε καὶ δε μποροῦσε νὰ βγάλῃ μιλια. Μὰ τὰ μάτια της, δακρυσμένα, καρφώθηκαν πάνω στον πατερα της γεματ' ἀγαπη κι' εὐγνωμοσύνη.

Ὁ ἕνας ναύτης κρατοῦσε τὶς δυὸ βάρκες τὴ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη, κι' ὁ ἄλλος μαζὶ μὲ τὸν κ. Λεγκραν μεταφέρανε τοὺς ἄξιους φρᾶδες στὴ βαρκα τῆς σωτηρίας. Μολις εἶχαν προφτασει νὰ καλοκαθισουν ἐκεῖ, κι ἡ βαρκα τοῦ Γονιδεκ χαθηκε μεσα στὰ νερά, ἀφίνοντας μια δυνατὴ δινη στὴν ἐπιφάνεια.

Ὁ κ. Λεγκραν δὲν σκέφτηκε νὰ κάμῃ ἐπιπλήξεις. Ἄλλωστε νόμιζε πὼς ἀρκετὰ τιμωρήθηκαν τα δυὸ κορίτσια. Μὰ ἡ Ἰόοννη δὲν τὸ ἐννοοῦσε ἔτσι. Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατερα της ζητῶντας συχώρεση. Ἡ μικρὴ Βασιλισσα κατηγόρησε τὸν ἑαυτό της ὅτι εἶχε παρασορει τὴ φίλη της καὶ πῆρε ὅλη τὴν εὐθυνη ἐπανω της.

Ἡ πριγκήπισσα Βαλεντινα κι' ἡ κ. Λεγκραν κατασυγχίστηκαν μ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια. Τὰ δυο κορίτσια εἶχαν σωθῆ, μ' αὐτὸ δὲν ἦταν ἄρκετο. Ποιός μποροῦσε νὰ ξέρῃ ἂν δὲν εἶχαν παθει εἴποτε ἀπὸ τὸ κρύο ἢ ἀπὸ το φόβο;

Εὐτυχῶς τὴν ἄλλη μέρα τὶ δυὸ φιλενάδες ξύπνησαν μὲ τὸ συνειθισμένο τους κέφι κι' ἔτσι ἡ μαμὰ κι' ἡ θεία ἡσύχασαν.

Περιττὸ πιὰ νὰ ποῦμε πὼς καμμιὰ ἄλλη φορὰ δὲν ἔγινε πρόταση νὰ πᾶνε γιὰ φάρεμμα, κι' ἡ ζωὴ ἐξακολούθησε ἥσυχη ὅπως πρῶτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΕ'

Ἡ γιορτὴ

Ἔφθασε τέλος ἡ 14 Αὐγούστου. Ἡ ποθητὴ αὐτὴ μέρα ἀνέτειλε μ' ἕναν ἀνέφελο οὐρανό, ἕναν λαμπρὸ καλοκαιρινὸ οὐρανό. Αὐτὸ ἦταν καλὸς οἰωνός.

Ἡ βίλλα Χάρτλεϋ ἦταν πλάϊ στὴ βίλλα «Σειρήνα» κι' ὅλα τὸ πρωΐ οἱ δυο φιλεναδες παρακολουθοῦσαν τὶς ἑτοιμασιες.

Ἦταν ἕν ἀδιάκοπο σύρτα-φέρτα. Ἔφερναν καρέκλες, φυτά, ἄνθη. Μεγαλα ἁμαξια τῶν μεγαλύτερων ζαχαροπλαστειων του Ντιναρ, ἔφερναν γλυκισματα ποὺ θὰ τα ζήλευε κι' ὁ περιφημος Γαργαντουας.

Ἤρθε ἡ ὥρα νὰ ντυθοῦνε. Ἡ Ἰόοννη πῆγε νὰ δκαῃ τὰ Ὁλλανδέζικα κι' ἡ Ζίνα κλείστηκε στὴν κάμαρά της. Φορεσε τὴν φαρδομανικη μπλουζα, τὴν πλατεια φούστα, τὴ μεταξενια κοκκινη ποδιὰ καὶ τὸ ἅλικο φουλάρι στο κεφαλι.

Ὅταν ἑτοιμάστηκε, στάθηκε μπροστὰ στὸ μεγάλο καθρεφτη.

Πισω της ἐπρόβαλλαν δειλὰ σιλουέττες ἀγαπημένες καὶ γνώριμες: Οἱ αὐλικοι, οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαου, ἡ Ἄνα-Μαρία ἡ παραμάνα, ὁ Μκρούσης ὁ ζητιανος ποὺ εἶχε σωσει αὐτὴ καὶ τὴ θεια τὴς στὴν τρατζὴ ἐκεινη νυχτα. Ἡ μικρὴ Βασιλισσα ξαναβλεπε μεσα στον ὁριζοντα τῆς μνημης της τὰ πρασινα λειβαδια, τα περιστέρια ποὺ ἔμοιαζαν σαν ἄσπροι λεκεδες πανω στις σκιὲς τῶν μεγαλων δενδρων.

Ἀληθεια, ποσες ἀναμνήσεις ξυπνοῦσε τὸ ἐσνικο αὐτο φορεμαί Λὲς κι' εἶχε στομα καὶ μιλοῦσε κι' ἀνασταινε πραγματα θαμμενα μέσα στὸ σύθαμπο της λήθης. Λὲς καὶ γινόταν μια ὁλοκαιρη χωρα, ἕνας ὁλόκαιρος λαὸς τὸ φορεμα αυτο!

Ἡ Ζίνα ὅμως δὲν κάθησε νὰ παρασυρθῆ ἀπ' τὴ μελαγχολικη ὀπτασία. Ἔρριξε μιὰ τελευταια ματιὰ στὸν καθρεφτη, ἔκανε μεταβολὴ καὶ βγῆκε ἀπ' το δωματιό της.

Ἦταν τοσο ὄμμορφη ἔτσι, ἦταν τόσο ἁρμονικὸ τὸ σύνολο της, μὲ τὰ ροῦχα ποὺ συμφωνοσαν μὲ τὴ φολή της, ὥστε ὅταν την εἶδαν οἱ Λεγκραν ἄφησαν φωνὲς θαυμασμοῦ.

—Ἄχ, ἔλεγε ἡ Ἰόοννη, τὶ ὄμμορφο τὸ φόρεμα τῆς πατριδας σου!..

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὰ δικά της ροῦχα καὶ προσθεσε:

—Πλαΐ σου, Ζίνα, φαίνομαι σὰν Ὁλλανδέζα ἀπὸ χαρτονι!.. Μ' ὅλο ποὺ κρατῶ τὸ πανέρι μὲ τὰ ζωντανὰ πουλιὰ, δὲν ἔχω καμμιὰ φυσικοτητα.

Τὰ δυὸ φτερωτὰ προβαλλαν μέσ' ἀπ' τὸ πανέρι τα κεφάλια καὶ κοιτοῦσαν μ' ἀνήσυχο βλεμμα τὴν πλούσια σάλα, ὅπου ἐνοιώθαν πὼς δὲν ἦταν στὴ θεση τους.

— Τὶ γελοία ἰδέα, ἔμοιαζαν σὰ γάλεγαν, νὰ μᾶς βαζουν νὰ παιζουμε κωμωδια στὶς σάλες! ἤμαστε τόσο καλὰ στὸ κοττέτσι μας!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΑΜΑ

Ἡ Λίνα ἦταν μιὰ χαριτωμένη ξανθούλα μὲ ματια γαλανα κι' ὁλοχρυσες μπουκλιτσες.

Ἡ καϊμενη ἡ μικροὺλα δὲν εἶχε πιὰ μαμά.

Δυὸ χρόνια πάνε, ποὺ ἡ καλὴ μητερουλα, πάντα τοσο χλωμὴ καὶ τοσο κουρασμενη, ποὺ της εἶχε τοσὴ ἀγαπη, ἦταν πεθαμενη.

Ὅταν ἡ Λίνα δὲν τὴν ξαναειδε στὴν πολυθρονα της, ὅταν της εἶπαν ὅτι πῆγε πολὺ μακρὶα καὶ γιὰ παντοτεινα, ἡ λύπη της μπεμπεκας ἦταν τόσο μεγαλη γιὰ τὴν ἡλικια της, ὥστε ἀνησυχησε τὸ σπιτι της. Καὶ τώρα ἀκόμα, ποὺ ἡ μεγαλη ἀδελφὴ--δεκατεσσάρων ετῶν— τῆς μιλοσσε γιὰ κεινη ποὺ ἔφυγε, ἡ Λινα θυμοταν.

Ποσα πράμματα ἡ Ριρίτα, «ἡ μικούλα μαμα», ὅπως τὴν ἐλεγε το κοριτσακι στὴν παιδιατικη γλῶσσα του, δεν κατόρθωνε ἀπὸ αυτη τη φυση την ὀξύνοημη, ἀλλὰ πολὺ σοαισσητη, ὅταν μελετοῦσε τὸνομα τῆς πεθαμενης!

Εἶχε καταλαβει το ρολο της ἡ καλὴ Ριριτα καὶ προσπαθοῦσε, ὅσο μποροῦσε ν' ἀναπληρώσῃ κοντὰ στὸν πατέρα της, ἐλεινὴ που αὐτὸς σκλαιγε· φαινόταν εὔκολη γιὰ νὰ γλυκανῇ τον πονο του!

Ἀμέσως ἡ μεγάλη ἀδελφὴ ἔννοιωσε τὸ δοσκολο ἔργο της, νὰ φανῇ πραγματικὴ μητέρα στὴ μικρούλα· ἀληθινὰ δοσκολο πρᾶγμα, γιατὶ ἦταν σοχνες οἱ φόβελλες ποὺ ἔπρεπε νὰ διώχνῃ.

***

Ἕνα πρωΐ,—ἐκεινη τὴν ἡμέρα δυὸ φίλες της Ριτας θα ἐρχοντουσαν νὰ παροῦν τὸ τσαΐ,— ἡ «μικούλα μαμὰ» ἄκουσε στὸ διαδρομὸ κλαματα δυνατὰ καὶ τρέξιμο.

Σκεφθηκε:

—Πάλι κανένας θυμὸς τῆς Λίνας μου. Τὶ νὰ συνεβῆ;

Ἡ πόρτα ἄνοιξε ζωηρὰ καὶ κατακόκκινη, σὰν κόκορας, μὲ τα μάτια γουρλωμένα, τὸ πρόσωπο φουντωμένω ἀπὸ παιδικὴ λύσσα, φάνηκε ἡ Λινα.

Ἦταν φανερό, πὼς ἡ μπεμπέκα ἑτοιμαζόταν γιὰ κλάματα, ἀλλὰ μπροστὰ στὸ μελαγχολικὸ καὶ σοβαρὸ πρόσωπο τῆς ἀδελφῆς της στάθηκε φοβισμένη.

Μὲ συνειδηση ὄχι ἥσυχη, βεβαία, στεκόταν ὄρθη κοντὰ στο ντιβάνι, ὅπου ἡ ἀδελφή της ἦταν καθισμένη κι' ἐργαζόταν. Κάπου-κάπου κανένας λόγμὸς ἀνατάραζε τὸ στηθάκι της.

Ἡ Ριτα μ' ἕνα βλέμμα καταλαβε πὼς εἶχε μπρός της ἕνα ἔνοχο.

Ἄνοιξε την ἀγκαλιά της:

—Λίνα, Λίνα, διαβάζω στὰ ματάκια σου, ἔκανες κάποια τρέλλα. Δὲ μὲ γελᾶνε ποτὲ αὐτὰ τὰ μάτια! ἔλα, πές μου γρήγορα τί ἔγινε;

Νικημένη ἀπὸ τόση καλοσύνη, ἡ μικρούλα ὥρμησε στὴν προστατευτικὴ ἀγκαλιά, ὅταν ἔξαφνα ἔκφραση θυμοῦ φάνηκε στὸ πρόσωπάκι της.

—Ἄκοῦς, Ριριτα, περπατοῦν στὸ κορριντόρ... ἐκεῖνη εἶναι.

—Ποιὸ ἐκεῖνη;

—Ἡ Μαμζὲλ· κι' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τὴν ἰδῶ πιά, ποτέ, ποτέ· καλύτερα νὰ μὲ σκοτώσουν, νὰ μὲ κάνουν κομματάκια τόσα δά! Εἶναι κακιά!

Ἡ Ρίτα ἄκουσε. Ἡ φαντασία τῆς ἀδελφούλας της εἶχε δημιουργήσει τὰ βήματα. Ἀπὸ ἕνα κλείσιμο θορύβος δὲν ἀκουγόταν στὸ διάδρομο.

Τὴν καθησύχασε:

—Ὄχι, μπεμπέκα μου, δὲν ἔρχεται ἡ Μαμζὲλ καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη γι' αὐτό, γιατὶ θὰ στενοχωριόμουν πολὺ ἂν σ' ἔβλεπε μὲ τέτοια θυμωμένα μούτρα.

«Κακιὰ ἐκεῖνη, ἡ τόσο ὑπομονητικὴ καὶ ποὺ σ' ἀγαπᾷ τόσο! Γιὰ πές μου, τί ἔγεινε; Ὅ,τι μοῦ πῇς, θὰ τὸ πιστέψω, γιατὶ ἂν ἡ Λίνα μου εἶναι πολὺ σοχνὰ κακιά, δὲν λέει ὅμως ψέμματα.»

Σιγὰ-σιγὰ ἡ θέλλα ξεθύμαινε καὶ τὰ δάκρυά ξεραινόταν.

Μὲ μικρὸ δισταγμό, ἡ μικρούλα ἀπάντησε:

—Ἡ Μαμζὲλ μὲ κακομεταχειρίστηκε· μοῦ 'σφιξε τὰ χέρια καὶ μ' ἔβγαλε ἀπ' τὴν πόρτα!

—Ἡ Μαμζὲλ σὲ κακομεταχειρίστηκε;... Ἀδύνατο, Λίνα. Καὶ πῶς ἔγεινε αὐτὴ ἡ σκηνή;

—Δέ.... δὲν ἤθελα νὰ πάρω λάδι τῆς μουρσύνας κι' ἔσπρωξα τὸ κουτάλι δυνατὰ καὶ εἶπα στὴ Μαμζὲλ πὼς εἶναι ἄσχημη.

—Καὶ τὸ λάδι ἔπεσε στὸ φόρεμα τῆς Μαμζέλ;

Ἡ Λίνα βάζει τὸ δάχτυλο στὸ στόμα καὶ χαμοκλίνει μὲ κεφάλι.

Ἡ Ριτα ἐξακολούθησε:

—Κι' ἡ Μαμζὲλ, ὅταν εἶδε πὼς εἶχε νὰ κάμῃ μὲ παιδὶ μανιασμένο καὶ σκληρό, σὲ πῆρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ σ' ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, γιὰ νὰ διορθώσῃ τὴ ζημιὰ ποὺ τῆς ἔκαμες, γιατὶ εἶναι μεγάλη ζημία γιὰ ἐκεῖνη μιὰ ρόμπα λαδωμένη! Ἀλήθεια;

Ἡ Λίνα σκέπτεται: «Πῶς τὰ μαντεύει ὅλα ἡ μικούλα μαμά... εἶναι ερωμερὸ αὐτό!»

Ἀπὸ τὴ σύγχυσή της δὲν βγάζει μιλιὰ καὶ ἡ Ρίτα, σφίγγοντάς την πιὸ σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά, τὴ φέρνει σὲ μετάνοια:

—Λίνα μου, κοπελένη μου γλυκιτσα, εἶναι πολὺ κακὸ αὐτὸ ποὺ ἔκανες καὶ ἡ μαμά μας, ἐκεῖ πάνω, θὰ λυπήθηκε. Δὲν ἐφέρθηκες καλὰ καὶ πρόσβαλες μὲ τὰ λόγια σου μιὰ γυναίκα δυστυχισμένη, Ἡ καλοσύνη, ἔλεγε ἡ μαμά, εἶναι τὸ καλύτερο πρᾶμα. Ὅταν ἔβριζες τὴν καλὴ Μαμζέλ, ποὺ σὲ περιποιεῖται τόσο, ὅταν μὲ μιὰ σου κίνηση ἀσυγχώρητη τῆς χάλασες τὸ φόρεμα. ἐλησμόνησες, θέλω νὰ πιστέψω, ὅτι ἡ γκουβερνάντα σου ἡ φτωχὴ ἔχει ἐκεῖ κάτω στὸ χωριὸ μιὰ χήρα μητέρα μὲ πέντε παιδάκια, ποὺ ζοῦν μὲ ὅσα τοὺς στέλνει αὐτὴ ἡ μεγάλη της κόρη.

«Ναί, πέντε μικρούλια, τόσο φτωχά, ποὺ δὲν ξέρουν τί θὰ πῇ καραμέλα, παιχνιδάκι!

—Ὤ!

—Ξέρουν ὅμως τί θὰ πῇ κρύος χειμῶνας καὶ πείνα.

Ἡ Λίνα ἔκλαιγε τώρα μὲ δάκρυα θερμά, ἀληθινὰ δάκρυα μετανοίας καὶ φώναζε:

—Θεούλη μου! Δὲν φαντάστηκα πὼς ἔκανα τόσο κακό! Καϊμένη Μαμζέλ, θὰ πάω γρήγορα νὰ τῆς ζητήσω συγγνώμη.

—Νὰ πᾶς βέβαια, ἀλλὰ σοῦ χρειάζεται καὶ μιὰ τιμωρία. Θὰ μείνῃς στὴν κάμαρά σου ὅλο τὰπόγευμα καὶ δὲ θὰ καθήσῃς στὸ τσάϊ.

Νέα δάκρυα κόλησαν στὶς βλεφαρίδες, ἀλλὰ ἔξαφνα ἡ Λίνα, ἔχοντας μέσα της φυσικὸ τὸ αἴσθημα τῆς δικαιοσύνης, εἶπε ἀποφασιστικά:

—Λοιπόν, ἀφοῦ τὴν ἀξίζω τὴν τιμωρία, θὰ πάω νὰ κλάψω σε μιὰ γωνία μὲ τὴ Γκρατσιέλλα καὶ τὴ Μινέτα.

Ἡ Γκρατσιέλλα ἦταν ἡ εὐνουουμένη κούκλα, ποὺ σὲ περασμένες μέρες ἄξιζε τόνομά της.

Ἡ Λίνα ἐξακολούθησε:

—Ἀλλὰ τί θὰ γίνῃ τὸ φόρεμα τῆς Μαμζέλ; Πῶς νὰ κάνω; Ἄ, Ρίτα, μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα! Ξέρεις τὸ χρυσό μου βραχιολάκι, ἐκεῖνο ποὺ ἀγαπῶ τόσο; Θὰ τῆς τὸ δώσω καὶ θὰ τὸ πουλήσῃ.

«Πές μου, πές μου, θὰ μπορέσῃ μὲ τὰ λεπτὰ αὐτὰ νὰ ἀγοράσῃ καινούργιο φόρεμα; θὰ μείνῃ εὐχαριστημένη;... Καὶ ἡ μαμά;

Ἡ Ρίτα δάκρυσε ἀπὸ συγκίνηση. Αὐτὸ τὸ βραχιολάκι ἡ Λίνα τὰγαποῦσε σὰν ζωντανὸ πρᾶγμα, σχεδόν· γιὰ νὰ τὸ δώσῃ, θὰ τῆς ἦταν μεγάλη θυσία.

Φίλησε τὴ μικρούλα καὶ τῆς εἶπε:

—Ναί. χρυσό μου, ἡ σκέψη σου εἶναι καλή, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Αὐτὸ τὸ βραχιόλι εἶναι δῶρο τῆς μητέρας μας καὶ πρέπει νὰ τὸ φυλάξῃς. Ἔννοια σου, ἐγὼ θὰ ἀποζημιώσω τὴ Μαμζέλ, ἀλλ' ἀφοῦ θέλεις νὰ τιμωρηθῇς γιὰ τὸ σφάλμα σου, νὰ τί θὰ κάνῃς: Πρόκειται νὰ εὐχαριστήσῃς τὸν μπαμπά.

Ἡ μικρούλα κτύπησε τὰ χέρια.

—Πῶς; γιὰ τὸν μπαμπὰ καὶ στὴ φωτιὰ πέφτω.

Ἡ Ρίτα χαμογέλασε.

—Δὲ σοῦ ζητοῦν καὶ τόσο! Ἀλλ' αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ, θὰ σὲ στενοχωρήσῃ λιγάκι...

Ἡ μικούλα μαμὰ σηκώθηκε, πῆγε στὴ βιβλιοθήκη καὶ πῆρε ἕνα ὡραῖο βιβλίο «γυρσὸ» κατὰ τὴν ἔκφραση τῆς Λίνας. Αὐτὸ ἦταν ἀλφαβητάρι καὶ εἶχε ἀγοραστῆ γιὰ τὴ μπεμπέκα μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι οἱ ὡρσῖες εἰκόνες θὰ τῆς ἔδιναν ὄρεξη νὰ διαβάσῃ τὰ γράμματα.

Ἡ Λίνα φάνηκε πραγματικῶς ἐπιμελής· ἀλλ' ἐνῷ εἶχε μάθει ὅλα τὰ φηφία σχεδόν, ἔμενε ἀπαθὴς στὰ τρία τελευταία, πρὸς μεγάλη ἀπελπισία τῆς ἀδελφῆς της.

Ἡ Μαμζὲλ ἔχανε τοῦ κάκου τοὺς κόπους της.

Ἡ Ρίτα, πέρνοντας τὴ δουλειά της πάλι, ἔβαλε τὸ βιβλίο στὰ γόνατά της.

—Νά, τῆς εἶπε, πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ συγγνωρισθῇς.

«Ὁ μπαμπὰς γυρίζει ἀπὸ τὸ ταξείδι ἀπόψε καὶ πρέπει νὰ τοῦ κάνωμε μία σουρπρίζ.

«Ὅταν ἔφυγε, τοῦ ὑπεσχέθηκα ὅτι στὸ γυρισμό του θὰ ἤξερες ὅλα τὰ γράμματα καὶ φάγηκε νὰ μὴ τὸ πιστεύῃ. Πόσο θὰ λυπηθῇ, ὅμα δῇ πὼς δὲν γελάστηκε καὶ πὼς τὸ παιδάκι του ἦταν ὀκνηρό. Ἀφοῦ ζητήσῃς συγχώρηση ἀπὸ τὴ Μαμζέλ, θὰ πᾷς στὸ δωμάτιό σου νὰ διαβάσῃς.

—Πάω, πάω ἀμέσως.

—Καὶ ἐπειδὴ φαίνεσαι πρόθυμη, θὰ σοῦ ἐπιτρέψω νὰ καθήσῃς στὸ τσάϊ, ἂν μοῦ πῇς καλὰ τὰ μαθήματά σου.

—Μὰ ξέρεις, εἶναι τρία, θὰ μπορέσω νὰ τὰ μάθω ὅλα;

—Ὅ,τι θέλει κανεὶς, τὸ κάνει.

—Λοιπόν, θὰ προσπαθήσω.

Ἀποφασιστικὰ ἡ Λίνα ἔγγκε μὲ τὸ βιβλίο στὸ χέρι.

Σταμάτησε νὰ ζητήσῃ παντὸν ἀπὸ τὴν Μαμζέλ, ἡ ὁποία, πολὺ ἐπιεικής, τὴ συγχώρησε, τὴ φίλησε, ὑποσχέθηκε νὰ τὴν βοηθήσῃ ἂν ἔβρισκε πολλὲς δυσκολίες, κι' ὕστερα πῆγε στὸ δωμάτιό της.

Τῆς Λίνας τῆς ἄρεσαν τὰ χαμηλὰ μέρη· ἔβαλε λοιπὸν σὲν τάπητα τὸ βιβλίο κι' ἑτοιμαζόταν νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐρτασία της, ὅταν θυμήθηκε νὰ ὠφελήσῃ τὴν «κόρη της» μὲ τὸ καλό της παράδειγμα.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

A. DE GERIOLLES Μετάφρ. Μ.

ΡΗΤΑ

18.

Τύχη μόνο ὅποιος ζητεῖ
Καὶ σ'αὐτὴ τὸ πᾶν στηρίζει
Μὰ δουλειὰ καμμιὰ δὲν κάνει,
Πάντα του ἀεροβατεῖ,
Πόργους εἰς τὸν ἄμμο χτίζει
Καὶ καιρό-διαμάντι χάνει.

19.

Ὅ,τι δὲ θέλεις νὰ σοῦ κάνουνε
Καὶ σὺ στοὺς ἄλλους μὴν τὸ κάνῃς.
Κι'ὅσους ἀκόμα σὲ πικράνουνε
Προσπάθησε νὰ τοὺς γλυκάνῃς.

Chef

ΑΘΗΝΑ Ἰ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΚΑΙ ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΟΥΝ ΦΟΡΟ

Ἀγαπητοί μου,

ΥΠΑΡΧΟΥΝ στὸν κύκλομας καὶ μεγάλα παιδιά. Ἴσως μάλιστα εἶναι καὶ τἀπερισσότερα. Ἂν θέλετε ἀκόμα, ὅλα τὰ παιδιὰ σήμερα εἶναι μεγάλα. Γιατὶ πάει κεῖνος ὁ καιρὸς ποὺ τὰ μωρὰ γεννιόνταν μὲ κλεισιὰ μάτια σὰν τὰ κουτάβια. Βαδίζουμε μὲ γοργὸ βῆμα πρὸς τὴν ἐποχὴ ποὺ προβλέπει ὁ Βερνάρδος Σῶ, ὁ μεγάλος Ἄγγλος δραματικός, — κάποτε σᾶς μίλησα καὶ γι' αὐτόν, — ὅταν τὰ παιδιὰ θὰ γεννιοῦνται... δεκαπέντε χρονῶν ἔφηβοι. Ἀλλ' ἂς γυρίσουμε στὰ μεγάλα παιδιὰ τῆς ἐποχῆς μας καὶ τοῦ κύκλου μας. Διαβάζουν τὴ Διάπλαση μ' εὐχαρίστηση, γιατὶ πάντα εἶναι παιδιά. Ρίχνουν ὅμως τὴ ματιά τους καὶ στὶς ἐφημερίδες τοῦ μπαμπᾶ, τῆς μαμμᾶς, οἱ μεγάλα παιδιὰ ποὺ εἶναι. Κι' ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, — αὐτὸ τὸ ξέρω καλά, — διαβάζουν πρὸ πάντων τὰ «φιλολογικά». Δὲν τὰ ἐνδιαφέρει τόσο ἡ πολιτική, οὔτε καταλαβαίνουν ἀπὸ οἰκονομολογία. Ἕνα χρονογράφημα ὅμως, ἕνα ποίημα, ἕνα διήγημα, τὰ γουστάρουν. Καὶ θέλετε τώρα νἀνοίξω μιὰ παρένθεση, νὰ σᾶς πῶ καὶ κάτι ἄλλο; Προτιμῶ νὰ ρίχνουν τὴ ματιά τους σὲ μιὰ καλή, σόβαρὴ ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν, παρὰ νὰ πιάνουν στὰ χέρια τους ὁποιοδήποτε ἀπὸ τὰ λαϊκὰ περιοδικὰ μὲ τὶς χρωματιστὲς εἰκόνες. Γιατὶ ἡ φιλολογικὴ ὕλη τῶν καλῶν ἐφημερίδων καὶ πιὸ ἐκλεκτὴ εἶναι καὶ πιὸ σεμνή. Δὲν μπαίνουν εὔκολα στὶς ἐφημερίδες οἱ ἀνηθικότητες ποὺ ἀπαντᾶ κανεὶς στὰ περιοδικὰ ἐκεῖνα. Πάντα βέβαια βλάπτεται ἕνα παιδί, ὅταν διαβάζῃ πράγματα ποὺ δὲν εἶναι γραμμένα γιὰ τὴν ἡλικία του. Ἀλλὰ τουλάχιστο βλάπτεται λιγότερο μὲ τὴ σεμνὴ καὶ καλογραμμένη ὕλη τῶν ἐφημερίδων, παρὰ μὲ τὴν ἀσεμνη καὶ τὴν κακογραμμένη τῶν λαϊκῶν περιοδικῶν. Αὐτὸ ἤθελα νὰ πῶ.

Ἔτσι ἡ ἄλλοιῶς τὰ μεγάλα παιδιὰ ρίχνουν τὴ ματιά τους καὶ στὶς ἐφημερίδες. Καὶ βέβαια, αὐτὸν τὸν καιρό, πολλὰ θὰ εἶδαν ἐκεῖ-μέσα γιὰ τὴ Λογοτεχνία μας, — χρονογραφήματα, συνεντεύξεις μὲ λογοτέχνες, καυγάδες μεταξὺ «παλιῶν» καὶ «νέων», προσωπικὲς ἐπιθέσεις, ἀπαντήσεις καὶ πάλι λέοντας. Ἔγεινε μιὰ ζωηρὴ «κίνηση», ἐν' ἀνακάτωμα τῶν νερῶν, μιὰ τρικυμία. Καὶ καθένας πιὰ εἶπε τὸ μακρύ του καὶ τὸ κοντό του. Ἔ, λοιπόν, πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἰπώθηκαν, δηλαδὴ ποὺ γράφτηκαν αὐτὸ τὸν καιρὸ στὶς ἐφημερίδες, ἦταν παράλογα, ἀνόητα καὶ βλάσφημα. Κι' ἐπειδὴ φοβᾶμαι πὼς καὶ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ μπορεῖ νἄπεσαν στὰ μάτια σας καὶ νὰ σᾶς ἔκαναν νἀπορήτε, νὰ θυμώσετε ἢ καὶ νὰ γελασθῆτε, ἔκρινα καλὸ νὰ σᾶς μιλήσω σήμερα καὶ νὰ σᾶς συστήσω νὰ μὴν πιστεύετε, νὰ μὴν παίρνετε τοῖς μετρητοῖς, ὅ, τι βλέπετε τυπωμένο. Στὸν καιρό μας, καθένας μπορεῖ νὰ γράφῃ καὶ νὰ τυπώνῃ τὴ γνώμη του μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία. Ἀλλὰ καθένας δὲν μπορεῖ νἄχῃ γνώμη. Προσοχὴ λοιπόν. Μὴ λογαριάζετε ὅ, τι βλέπετε τυπωμένο, ἂν τουλάχιστο δὲν ἔχῃ ἀποκάτω ἕνα γνωστὸ ὄνομα, μιὰ σεβαστὴ ὑπογραφή. Προπάντων ὅταν εἶναι κάτι ἐπικριτικό, κάτι ὑβριστικὸ γιὰ τὴ Λογοτεχνία μας γενικὰ ἢ γιὰ ἕνα λογοτέχνη. Νὰ εἶστε τότε διστακτικοί, νὰ ἐξετάζετε τί συμβαίνει...

Θὰ σᾶς φέρω μερικὰ παραδείγματα. Ἕνας νέος ποιητής, ποὺ δὲν τὸν πολυγνωρίζετε, — γιατὶ δὲν εἶναι δὲ καὶ τόσο γνωστός, — εἶπε σὲ μιὰ συνέντευξή του πὼς ὁ Σολωμὸς δὲν εἶναι σπουδαῖος ποιητής, πὼς ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος εἶναι «κακοῦ γουστοῦ ποίημα», πὼς τἄλλά του εἶναι γλυκανάλατα, πὼς ἡ γλῶσσα του δὲν ἀξίζει τίποτα καὶ καθεξῆς. Ἀλλὰ σεῖς, κι' ἀπ' τὸ σχολειό σας ἀκόμα, ξέρετε πὼς ὁ Σολωνὸς εἶναι ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς τῆς Νέας Ἑλλάδος, πὼς ὁ Ὕμνος στὴν Ἐλευθερία εἶνε ἓν' ἀριστούργημα, πὼς ἀνάτερα κι' ἀπὸ τὸν Ὕμνο εἶναι ἄλλα ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ καὶ πὼς αὐτὸς ἔπλασε τὴ λογοτεχνικὴ μας γλῶσσα καὶ θεωρεῖται γενάρχης τῆς λογοτεχνίας μας ὅπως ὁ Ντάντες τῆς Ἰταλίας. Πῶς βγαίνει σήμερα ἕνας νέος σχεδὸν ἄγνωστος καὶ μιλεῖ μὲ τόση ἀσέβεια γιὰ τέτοιο Γίγαντα; Μὴν ἔχῃ δίκιο; μὴν ξέρῃ αὐτὸς καλύτερ' ἀπ' ὅλους;

Κάθε ἄλλο! Ἀλλὰ μιλεῖ ἔτσ' πρῶτο γιὰ νὰ κάμῃ θόρυβο, γιὰ νἀκουστῆ καὶ δεύτερο γιατὶ μπορεῖ νἄχῃ ἄλλες ἰδέες γιὰ τὴν ποίηση, ἀπὸ κεῖνες ποὺ εἶχε ὁ Σολωμός. Γιαὐτὸ προπάντων ἡ γνώμη του δὲν μπορεῖ νἄχῃ γιὰ μᾶς καμιὰ ἀξία. Γιατὶ ξέρουμε πὼς ὅσοι ἀκοῦν σὲ μιὰ Σχολὴ δὲν κρίνουν ὅλαια ἐκείνους ποὺ ἀνήκουν σὲ μιὰν ἄλλη. Μὲ τὴ διαφορὰ μόνο πὼς ὅλοι δὲν θέλουν νὰ κάνουν θόρυβο καὶ δὲν ἐκφράζονται μὲ τόση ἀσέβεια γιὰ κεῖνους ποὺ ὁλόκληρο Ἔθνος θεωρεῖ μεγάλους, σὰν τὸν Σολωμό!

Ἔτσι, ὁ' ἄλλη ἐφημερίδα, φάνηκε προχθὲς ἕνα ἄρθρο, μὲ τὴν ὑπογραφὴ μᾶς ἄγνωστης σχεδὸν κυρίας, ποὺ ἔλεγε πὼς ὁλάκερη ἡ Νεοελληνικὴ Λογοτεχνία δὲν ἀξίζει τίποτα, μὰ τίποτα, καὶ πὼς ἂν τὴν πετούσαμε στὴ θάλασσα, δὲν θἄχανε τίποτα ὁ ἑλληνικὸς λαός. — Ἀκοῦτε σεῖς; Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς δὲν θἄχανε τίποτα, ἂν πετούσαμε στὴ θάλασσα Κοραῆ, Σολωμό, Βαλαωρίτη, Τυπάλδο, Μαρκορᾶ, Λασκαράτο, Παπαδιαμάντη, Ροΐδη, Παλαμᾶ, Δροσίνη, καί, καί, καί... Τί ἔπαθε λοιπὸν ἡ κυρία Τρελάθηκε; — Καθόλου! εἶπε τὴ γνώμη της σύμφωνα μὲ τίς... σοσιαλιστικὲς ἰδέες. Γιατὶ εἶναι σοσιαλίστρια. Κι' ἐπειδὴ ἡ Λογοτεχνία μας εἶναι ἀκόμη «ἀστυκή», κατὰ τὴν ἰδέα της ἑπομένως ἄχρηση στὸ λαό, ἀφοῦ τοῦ μιλεῖ γιὰ πατρίδα, θρησκεία, οἰκογένεια, τὴν καταδίκασε ὅλη σὲ πυρ.

Καταλάβατε τώρα; Εἴδατε γιατὶ δὲν πρέπει νὰ παίρνετε τοῖς μετρητοῖς κάθε τί ποὺ διαβάζετε στὶς ἐφημερίδες, ἀλλὰ νἄστε δυστακτικοί, νὰ ρωτᾶτε, νὰ ἐξετάζετε, νὰ μαθαίνετε τί συμβαίνει;... Καὶ προπάντων νὰ μὴ θυμώνετε ὅταν βλέπετε τόσο ἀντίθετες γνῶμες γιὰ πρόσωπα καὶ ἔργα ποὺ τὰ σέβεσθε, τὰ θαυμάζετε, τἀγαπᾶτε. Ἀφῆστε τους κι' αὐτοὺς νὰ λένε τὴ γνώμη τους. Εἶναι τόσες γνῶμες στὸν κόσμο! Καὶ δὲν πληρώνουν φόρο...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

(Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ JULES SANDEAU*)*

Κ'. (Συνέχεια)

«Τὸ μεγάλο ὀνομάζεται Πετράκης, τὸ δεύτερο Νίκος καὶ τὸ τρίτο τὸ μικρότερο εἶναι ὁ Στέφανος. Νὰ ἰδῆτε τί ὄμορφα ποὺ εἶναι καὶ τὰ τρία! Μιὰ χαρὰ εἶναι τὰ παιδάκια μου!

Ὁ παπᾶς του χωριοῦ οὔτε Μέγας Βασίλειος ἦταν βέβαια οὔτε Χρυσόστομος· ἀλλὰ τὰ δάκρυα ποὺ ἔτρεχαν στὰ ζαρωμένα του μάγουλα ἦταν πιὸ εὔγλωττα ἀπὸ κάθε λόγο ρητορικό.

— Κορίτσι, εἶπε στὴν ἄμοιρη μητέρα· εἶμαι ἡλικιωμένος, εἶμαι γέρος πολύ, εἶδα στὴ ζωή μου πολλὲς δυστυχίες καὶ συμφορές· ἀλλὰ σὰν τὴ δική σας, τὸ ὁμολογῶ, δὲν εἶδα, δὲν ἀπάντησα ποτέ... Ὤ, ναί, εἶστε πολὺ ἀξιολύπητη, γιατὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ σᾶς βοηθήσουν. Στηριχθῆτε λοιπὸν στὸ χέρι ποὺ σᾶς ἐκτόπησε κι' αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς βοηθήσῃ... Ὁ Θεὸς δὲν σᾶς τιμωρεῖ, ἀλλὰ σᾶς δοκιμάζει. Μὴ λησμονῆτε ὅμως ὅτι ἔχετε κι' ἄλλα καθήκοντα ἐδῶ-κάτω. Θυμηθῆτε ὅτι εἶστε σύζυγος χριστιανή· ὁ σύζυγός σας

δὲν εἶναι λιγότερο ἀπὸ σᾶς ἀξιολύπητος καὶ σήμερα ἴσα-ἴσα ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἀγάπη σας καὶ τὴν παρηγοριά σας.

— Ἀλήθεια, Αἰδεσιμώτατε, σὰν τὸ παιδί ἦταν ἡ ζωή του! ὁ Γεώργος δὲν πρέπει νὰ ἔρθῃ ἐ'ῶ. Πρέπει νὰ τὸν ἐμποδίσουμε... Θὰ τοῦ γράφω γιὰ νὰ τὸν προδιαθέσω... Ἀλλὰ τί νὰ τοῦ πῶ; Θέ μου; τί νὰ τοῦ πῶ!... Ἀχ, βοηθῆστε με! Δὲν ἔχω πιὰ μυαλὸ στὸ κεφάλι μου! Εἶναι τρελλή!...

Κι' ἔφαγνε, γιὰ νὰ βρῇ νὰ γράφῃ. Ἀλλὰ καθὼς ἐπιάλιζε τὰ διάφορα χαρτιά, βρῆκε ἀπάνω στὸ τραπέζι ἕνα γράμμα κλειστό, ποὺ εἶχε ἔλθει μὲ τὸ ταχυδρομεῖο ἀπὸ χθές, ἀλλὰ ξεχάστηκε μέσα στὴν παραζάλη.

Ἔσχισε ἀμέσως τὸ φάκελλο κι' ἐδιάβασε:

«14 Σεπτεμβρίου

«Δὲν ἀντέχω πιά. Καλὰ μοῦ ἔγραφες ὅτι οἱ ἐμπορικὲς ὑποθέσεις δὲν εἶναι τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ πρέπει νὰ κοιτάζῃ ὁ ἄνθρωπος. Τἀφίνω λοιπὸν ὅλα σβέλα καὶ πετῶ στὴν ἀγκαλιάσας. Σεῖς εἶσθε ὁ μόνος μου θησαυρὸς ἐπὶ τῆς γῆς, σεῖς εἶσθε τὸ πᾶν κι' ὅλα τἄλλα μηδέν. Ἀπόψε ἀναχωρῶ μὲ τὸν σιδηρόδρομο καὶ μεθαύριο, ὤ, τί χαρά! μεθαύριο θὰ εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος σύζυγος, ὁ εὐτυχέστερος πατέρας, ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἡ χαρά μου εἶναι ἀπεριγράπτη.

«Χαίρετε λοιπὸν καὶ καλὴν ἀντάμωση.

«Γεώργος»

— Ἀκούσατε, Αἰδεσιμώτατε, τί γράφει; Ἔρχεται! Καὶ τώ; θὰ τὸν ἰδῶ ἐγώ;... Πάρτε με ἀπὸ ἐδῶ, κρύψτε με πουθενά, γιατὶ σὲ μιὰ ὥρα θὰ εἶναι στὸ Πολίγγο... Καὶ τί νὰ τοῦ πῶ ἐτσ' θὰ μὲ ρωτήσῃ γιὰ τὸ παιδί του; Νὰ τοῦ πῶ πὼς δὲν ἔχει πιὰ παιδί; πὼς πνίγηκε ὁ Στέφανός του ἀπὸ ἀμέλεια δική μου, γιατὶ χρωστοῦσα νὰ τὸν προσέχω, νὰ μὴν τὸν ἀφίνω ἀπὸ κοντά μου μιὰ στιγμή;... Ἀχ, τί νὰ κάμω;... Ἐλᾶτε νὰ φύγουμε. Ἤ, καλύτερα, μείνετε καὶ σεῖς μαζί μου, σᾶς παρακαλῶ, λυπηθῆτε με! Ἐγὼ τώρα θὰ πάω νὰ κρυφῶ. Ὅταν ἔρθῃ, πῆτε του πὼς ζῶ κι' ἂν μὲ φωνάξῃ, τότε ἔρχομαι ἀμέσως. Εἶσθε καλός, ἀγιέ μου δέσποτα, καὶ ξέρετε πὼς νὰ μιλῆτε στοὺς δυστυχεῖς. Πῆτε του πὼς ἐγὼ ζῶ καὶ πὼς θὰ κροσταθήσω νὰ ὑποφέρω τὴ ζωή. Θὰ ζήσουμε στὸ ἑξῆς ἐγὼ γιὰ κεῖνον κι' ἐκεῖνος γιὰ μένα, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ ἔρθουμε μιὰ μέρα, στὴν ἄλλη ζωή, ἐκεῖ-πάνω,

«— Παιδί μου!... μάτια μου!..» (Σελ. 237, στ. γ'.)

τὰ φίλτατε ποὺ χάσαμε ἐδῶ - κάτω!

Ἐνῶ ἑτοιμαζόταν νὰ βγῇ, ἀκούσθηκε ἀπέξω κρότος τροχῶν. Ἦταν τὸ γνωστό μας λεωφορεῖο.

Προσπάθησε ἡ ἄμοιρη νὰ κουνηθῇ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε, σὰν νἄταν καρφωμένα τὰ πόδια της στὸ πάτωμα.

Τὸ λεωφορεῖο σταμάτησε.

Βήματα ἀκούστηκαν σὲ λίγο στὴ σκάλα.

Ὁ ἐφημέριος σηκώθηκε καὶ κοίταξε πρὸς τὴν πόρτα.

Καὶ νά, ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ παρουσιάζεται ὁ Γεώργος φαιδρός, γελαστός, χαρούμενος.

Δὲν εἶχε μάθει τίποτα. Ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο ὡς τὸ σπίτι, δὲν βρέθηκε κανεὶς νὰ τὸν σταματήσῃ καὶ νὰ τοῦ πῇ.

— Φτάγε! φύγε! τοῦ φώναξε μόλις τὸν εἶδε ἡ τρελὴ μητέρα.

Δὲν μπόρεσε νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο. Ἀρχισε νὰ τρέμῃ ὅλη καὶ ξέσπασε σὲ δυνατοὺς λυγμούς.

— Θέρος, κόρη!... εἶπε ὁ ἐφημέριος. Ὁ Θεὸς ἄλλη μιὰ φορὰ σᾶς δοκιμάζει... Θέρος, καὶ γιὰ σᾶς τὸν ἴδιο, καὶ γιὰ τὴν δυστυχισμένη αὐτή..

Ὁ πατέρας, ἀκίνητος στὸ κατώφλι, ἔγεινε χλωμός ἀπὸ τὴ μεγάλη του τραχή. Γιὰ λίγες στιγμὲς δὲν μπόρεσε οὔτε νὰ μιλήσῃ. Ἀξάφνα ὅμως φώναξε σπαρακτικά:

— Στέφανε!... Στέφανε!!

Κ' ὥρμησε στὸ κρεββατάκι τοῦ γιοῦ του.

— Στέφανε! φώναξε καὶ τρίτη φορά.

Καὶ τράβηξε τὴν κουνουπιέρα μὲ ὁρμή.

Ἀπάνω στὴν κοιβέρτα, βλέπει ἕνα ὄγκο τυλιγμένο μέτα σ' ἕνα σάλι.. Κι' στὴν τρίτη φωνὴ «Στέφανε!» τὴν πιὸ δυνατὴ ἀπ' ὅλες, ὁ ὄγκος αὐτὸς κουνιέται, ξετυλίγεται κι' ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα ποὺ ἦταν μέσα στὸ σάλι, σηκώνεται, πηδᾶ στὸ λαιμὸ τοῦ Γεώργου καὶ φωνάζει:

— Καλημέρα, παπάκη!

Ἡ κυρία Εἰρήνη κι' ὁ γέρο - παπάς, κοιτῶς ἄκουσαν τὴ φωνὴ τοῦ Στέφανου, ὥρμησαν στὸ κρεββατάκι, νομίζοντες πὼς βλέπουν ὄνειρο!... Ὁ εὐτυχισμένος πατέρας ἐκάθησε, γιατὶ πιὰ δὲν μπορεῖ νὰ στέκεται ὄρθιος!.. Κρατοῦσε τώρα στὰ γόνατά του τὸ γιό του καὶ τὸν ἔβλεπε καὶ δὲν τὸν ἐχόρταινε.

Ἡ μητέρα δὲν ἤξερε ποῦ βρισκόταν. Δὲν ἐπίστευε τὰ μάτια της. Ἐνόμιζε ἀκόμα πὼς ὀνειρεύεται.

Μακάριοι γονεῖς!

ΚΑ'.

Οἱ μικροὶ πρεσκυνητές.

Ἄ, τί ἡμέρα ποὺ ἦταν ἡ ἡμέρα ἐκείνη! Πόσα ἐπεισόδια, πόσες συγκινήσεις!

Σὰν ἀστραπὴ διαδόθηκε ἡ εἴδηση πὼς ὁ Στέφανος βρέθηκε στὸ κρεββάτι του ζωντανός. Πῶς βρέθηκε ὅμως; Οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε. Θυμόταν μόνο πὼς τὸν ἐπάρωσε τὸ κῦμα ἀπὸ τὴν καρυφὴ τοῦ βράχου τῶν Γλάρων, καὶ τίποτ' ἄλλο..

Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ φώναζαν πὼς ἔγεινε θαῦμα, πὼς Ἄγγελος Κυρίου ἔσωσε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ τὄφερε στὸ κρεββάτι του.

Μὲ μεγάλη χαρὰ μαζεύτηκαν ὅλοι ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κυρίας Εἰρήνης καὶ τὸ πολιόρκησαν. Ἤθελαν καὶ καλὰ νὰ ἴδοῦν τὸ Στέφανο. Ἡ κυρία Εἰρήνη ἀναγκάσθηκε νὰ τὸν πάρῃ στὴν ἀγκαλιά της καὶ νὰ βγῇ στὸ παράθυρο. Δὲν περιγράφεται ἡ χαρὰ κι' ἡ ἀγαλλίαση τῶν χωρικῶν.

Ἕνας μόνο δὲν τὴν συμμεριζόταν καθόλου, οὔτε κἄν φαινόταν νὰ τὴν καταλάβαινε: ὁ Παπᾶς ὁ κωφάλαλος. Μέ' στὴ γενικὴ χαρά, αὐτὸς μόνο, εἰδόνα ἀναισθησίας, κάθόταν στὸ κατώφλι τῆς πόρτας τῆς κυρίας Εἰρήνης κι' ἔτρωγε ἤσυχα ἤσυχα ἕνα κομμάτι ξερὸ ψωμὶ μὲ κρομμύδι.

Ἀφοῦ πέρασε ὅλως ἡ πρώτη συγκίνηση, ἡ κυρία Εἰρήνη ἐγνώρισε τὸ σάλι ποὺ ἦταν τυλιγμένος ὁ Στέφανος: Ἦταν ἐκεῖνο τὸ ἴδιο ποὺ εἶχε ἀφήσει στὰ χέρια τοῦ Παπᾶ... Τί παράξενο νὰ εἶχε κι' ὁ Παπᾶς τὸ δάχτυλό του στὴ νεκρανάσταση αὐτὴ τοῦ γιοῦ της;...

Ὁ Παπᾶς... γιατὶ ὄχι;

(Ἕπεται συνέχεια)

Μετάφρασις Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΟΙΑΖΕΙ Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ...

(Ἀριθ. Ἐνκρ. 63.)

Μοιάζει ἡ ψυχή μου μιὰ παλιὰν ἀγροτικὴ καμπάνα
ὁποὺ ἄλλοτε ἀνάδινε μεθυστικοὺς σκοπούς,
κι' ἔσκόρπαγε γλυκύτερα τραγούδια ἀπὸ τὸν Πάνα
ποὺ ἀντιλαλοῦσαν κι' ἔσβυναν στοὺς ἔρημους γιαλούς.

Τότε ἡ καμπάνα ἐξέχυνε στὴν ἀνθισμένη κῆπο μιᾶς γαρωπῆς ἐπισκοπῆς τοὺς ἤχους τοὺς ἀβρούς, ποὺ ἐκύλαγαν γλυκύπατοι ὡς τὸν στερνὸ τὸν χτύπο καὶ χωρικοὺς καλοῦσαν γιὰ τοὺς ἑσπερινούς.

Τὴν κάθε αὐγὴ καλοῦσανε στὸν ὄρθρο γιὰ νὰ πᾶνε τοὺς γέροντες, τοὺς χωρικοὺς καὶ τοὺς περασικοὺς· καὶ στὰ θλιμμένα δειλινὰ τοὺς λόγγους ν' ἀντηγᾶνε ἀπ' τῆς καμπάνας ἄκουγες τοὺς ἤχους τοὺς γλυκούς.

Τώρα ἡ καμπάνα ἐρράγισε ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ χρόνια κι' ἐπάλιωσε ἡ ἐπισκοπή, καὶ πιὰ δὲν ἔχει ἀνθούς, στὸν χαλασμένο κῆπο μου δὲν τραγουδοῦν τ' ἀηδόνια, κι' οἱ λόγγοι δὲν ἠχοῦνε πιὰ ἀπὸ γλυκοὺς ἀκοπούς.

Κύκνος

ΠΟΡΤΑΙΤΑ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΙΑ

(Ἀριθ. Ἐνκρ. 56)

Μιὰ Κυριακή, ἕνα παιδάκι τεσσούρων-πεντε χρονῶν, κρατῶντας ἀπ' τὸ χέρι τὸν πατέρα του, μπῆκε περήφανα στὴν ἐκκλησία.

Περήφανα, ναί, καὶ πολὺ μάλιστα. Μιὰ γιατί;

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα, ποὺ τὸ ξανάστδα ἐκεῖ, δὲν εἶχε αὐτὰ τὴ ὕψος. Ἁπλούστατα, φορεῦσε καινούργια παπουτσάκια. Τὸ γνωστὸ τρίτς-τρίτς ποὺ ἔκαναν καὶ οἱ συχνὲς χαρούμενες ματιὲς ποὺ τοὺς ἔριχνε, τὸ βεβαίωναν καὶ μὲ τὸ περαπάνω.

Ὅμορφο, ζηλευτὸ παιδάκι. Ἡ εὐτυχία του ἦταν πολή, πολὺ μεγάλη. Κι' ἀφοῦ πάτε τὸν κόσμο καὶ πόνε τὰ καινούργια λουστρινάκια του. Γιατί εἶχε τὴν ἰδέα πὼς ὅλος ὁ κόσμος μόνο αὐτὰ κοιτάζει καὶ μόνο αὐτὰ καμάρωνε.

Ἀφοῦ στάθηκε λίγη ὥρα ἀκίνητο, μιὰ χαρωπὴ ἔδεια φώτισε τὸ προσωπάκι του. Βγάζει σιγὰ σιγὰ ἕνα φρεσκοσιδερωμένο μαντηλάκι, ποὺ εἶχε στὴ τσεπούλα τοῦ μικροῦ του σακκακιοῦ, σκύνει τὸ πόδι μου καὶ ἀρχίζει προσεκτικὰ, προσεκτικὰ νὰ σκουπίζη τὰ παπουτσάκια του.. ἀπὸ κάτω!

Εἶχαν, βλέπετε, λερωθῆ στὸ δρόμο, ποὺ ἔκανε ἀπ' τὸ σπίτι ἕως τὴν ἐκκλησία.

Μερικὰ σκαστὰ γέλια, ἄλλα τόσα γυρίσματα κεφαλιῶν πρὸς αὐτὸ καὶ τέλος ἕνα τράβηγμα τοῦ μανικιοῦ του ἀπ' τὸν πατέρα του, τὸ ξύπνισαν ἀπ' τὴν ἀνάπαυσή του αὐτὴ δουλειά. Ὀρθώθηκε, κοκκίνισε λιγάκι, κατέβασε τὸ κεφαλάκι του καὶ στάθηκε πιὰ ἥσυχο.

Ἀγριολούλουδο

ΜΠΡΦΣ ΣΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

(Ἀριθ. Ἐνκρ. 47)

Τὸ κάθε πρωινὸ. ποὺ κατεβαίνω στὸν κῆπο, γιὰ νὰ πάρω τὴ δοσιά, μπρὸς στὰ λουλούδια πάντα λίγο μένω, κοιτάζοντας στὰ μέσα τους βαθιά.

Καὶ βλέπω τότε, ἀπαλοκαθισμένο στὴ χνούδινη τοῦ λουλουδιοῦ μπροδιά, δροσούλας διαμαντάκι σταλαγμένο...

—Ὦ! πῶς γλυκοθαμπώνεστε ἡ θωριά!..

...Σκέψη γεννιέται μεσ' στὸ νοῦ μου: Ἡ φύση —σὰν ἀπὸ εὐγνωμοσύνη — ἔγει χρίσει διαμάντια σ' ἕν' ἀπὸ τὰ λιλεχιά της στολίδια, ὁμορφιές, καυχήματά της:

Εἶναι ἡ μανούλα, λές, ποὺ ἔγει ἀγαπήσει περσότερο τὰ πιὸ καλὰ παιδιά της...

Ἰωνικὸς Ὀθρανὸς

ΟΝΕΙΡΟ

(Ἀριθ. Ἐνκρ. 55)

Ὁ ὕπνος εἶναι ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς μας, ἡ λήθη τοῦ πόνου μας καὶ ὁ μόνος παρήγορος στὶς δυστυχίες μας.

Πολλὲς φορὲς, ὅταν ἤμαστε κουρασμένοι, ἀσθενοῦμε τὴν ἀνάγκη νὰ κοιμηθοῦμε κι' ἔκει νὰ παραδοθοῦμε σὲ γλυκὰ μὰ καὶ ψεύτικα ὄνειρα. Ἔκει κι' ἐμεῖς ἀπόψε, κουρασμένος ἀπὸ τὶς πολλὲς ἀγχολίες τῆς ἡμέρας. ἔνιωσα σὰ αὐτὴ τὴν ἀνάγκη τοῦ ὕπνου κι' ἀφ' οὗ ἐδιάβασα τὸ κομμάτι μου στρῶμα. Ὁ ὕπνος δὲν ἄργησε ν' ἀρθῆ καὶ νὰ κλείση ἁπαλὰ-ἁπαλὰ τὰ κοιμισμένα μου βλέφαρα καὶ μαζὺ μ' αὐτὸν καὶ τ' ὄμορφο ὄνειρο.

Εἶδα πὼς ὅλος αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος κόσμος στὸ δρόμο, πὼς εἶχε γυρίσει στὰ σπίτια του, στὴν πατρίδα του. Εἶδα τὰ σπίτι μας φωτολουσμένο, γεμάτο χαρὰ κι' αὐτυχία. Εἶδα τὴν κακομοίρα μου χασομένη καὶ γελαστὴ σὰν πρῶτα νὰ κατεβαίνη καὶ πάλι τὸ μυρωμένο τῆς λευτεριᾶς ἀέρι. καὶ τ' ἀφροστεφανωμένο κῦμα νὰ χαρεται γεμάτο ἀπὸ μακριὰ καὶ νὰ τῆς δίνη μενεξεδένια φιλήματα.

Κι' ἔλεγα, καὶ φώναζε, πάνε.πέρασαν πειὰ οἱ θλιβερὲς μέρες. Τώρα θὰ τὶς ξεχάσουμε καὶ θὰ ζήσουμε καὶ πάλι ὅπως πρῶτα. Κι' ἡ χαρὰ μου κι' ὁ ἐνθουσιασμός μου ἤτανε στὸ ζενίθ τους. Μὰ ξάφνου ξύπνησα καὶ τὸ ἡδονικὸ μὰ καὶ ἀπατηλὸ ὄνειρό μου ψιθύστηκε ὅπως σβόνει ἡ λάμψη. διαλύθηκε ὅπως διαλύεται ἡ πρωινὴ ὁμίχλη...

Ἀστέρι τῆς Φυλῆς

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΛΑΤΑΝΟΥ

(Ἀριθ. Ἐνκρ. 54)

Ἀλοίμονο! Ἀπὸ τότε ποὺ πετάχτηκα μικρὸ καὶ τρυφερὸ βλαστήρι, ἀπὸ κάποια παράθυρη σκατεψένη ρίζα. ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχησα νὰ πηγαίνω ψηλὰ-ψηλὰ καὶ νὰ χαϊζω τὸν ἴσκιο μου σὲ κουρασμένους διαβάτες, ὦ. ποτὲ δὲν σκέφθηκε οὔτε τόλμησε κανεὶς νὰ φθῆ νὰ μὲ κτυπήση.

Κι' αὐτὸς ὁ χρόνος-πούχε τὴ δύναμη νὰ μὲ γυμνώνη καὶ νὰ στοιόνη τὸ γόμα γύρω μου μὲ κίτρινο στρῶμα, διαβαίνοντας μὲ προσκυνοῦσε.

Καὶ τώρα, ὦ ἀλοίμονο! Βλέπω κάποιο γέρο ἐργάτη νὰ ἑτοιμάζη τὸ τσεκούρι του νιὰ μενα. Σὲ λ'γο θὰ μὲ κτυπήση, ἐμένα τὸ βασιλιὰ τοῦ ἴσκιου, ποὺ τόσοι καὶ τόσοι μ' ἐσκεβάσθηκαν.

—Ἀχ! νέρο βάσταξε τ' ὅπλο σου καὶ μὴ θελήσης νὰ μὲ κτυπήσης; γιατὶ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ζήσω στ' ἀγαπημένο τοῦτο κῶμα! Σταμάτα. μὴ κτυπᾶς! Ἐγὼ, τὸ ξέρεις, ποτὲ δὲν νύρεψα νὰ σοῦ κάνω κακό, ἐν τούτοις. τὸ βλέπω, ἐσὺ θέλεις ν' ἀποθάνω. Σταμάτα, νέρο. μὴ κτυπᾶς! θορθοῦν οἱ διαβάτες νὰ μὲ βροῦν. πολὺ θὰ τοὺς κοστίση θάρρεῖν τ' ἀγαπημένα ἀηδονάκια νὰ κελαϊδήσουν στοὺς ὄμορφους μου φοινικοστοὺς κλώνους καὶ ἐδῶ θὰ μ' εὕσουν. Καί, ξέρεις. γέρο, τὶ θὰ πῶῆς;

—Ὁ πλάτανος, τ' ἀγαπημένο δένδρο μης. δὲν βρίσκεται ἐδῶ; θὰ τῶριξε ὁ ἄνθρωπος, τὸ πιὸ ἀνήμερο θεριό!

Κουνοῦσ ὁ ἐργάτης στὰ λόγια τοῦ πλάτανου μὲ μιὰ τελευταία τσεκουριὰ τὸν σήμωσε νάμι.

Κόμησσα τῶν Ἀχαρνῶν

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

(Ἀριθ. Ἐνκρ. 49)

Κάποτε ἕνας παπᾶς πήγαινε νὰ λειτουργήση σὲ κάποια ἐκκλησιὰ τῶν Ἀθηνῶν. Στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε, τὸν φωνάζει ἕνας μανάβης καὶ, δίνοντάς του δυὸ λεμόνια καὶ τρία πορτοκάλια, τοῦ λέγει: «Λέφτοτά μου πάρε αὐτὰ ἐδῶ νὰ μὲ μνημονεύῃς» καὶ τοῦπε τὸ ὄνομά του. Ὁ παπᾶς στὸ δρόμο ἔχασε τὸνομά του· εὐσυνείδητος ὅμως, ὅταν ἤρθε ἡ ὥρα νὰ τὸν μνημονεύῃ, λέγει: «Ἀπ' τὴ Γούβα παρα-κάτω. ἕνας μανάβης παγκοίλτος, λεμονίου καὶ πορτοκαλίου, συρβίας καὶ τῶν τέκνων-ἐεὔπνμεν...»

Πυροβολιτάκι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νηπιακὸν λογοπαίγνιον.

— Καλὲ Τοτό, τὶ θὰ πῆ «ἀριθμητικαὶ ἀσκήσεις» ποὺ λέει ὁ Γῶγος;

— Νά, νὰ γράψῃς ἀριθμοὺς καὶ νὰ τοὺς σκίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρλότας

***

— Γιατί, Γιαννάκη, τὸ χειμῶνα ὅσο πάνε οἱ μέρες μικραίνουν;

— Τὄκανε ὁ Θεός, γιὰ νὰ ἔρχεται γρηγορώτερα ὁ Ἀη-Βασίλης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ροδοδάφνης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΑΛΛΗΛΟΥΙΟΥ,,

Ἀθῆναι, 33 ἀδὲ Ἐδριπίδου
τὴν 10 Ἰουλίου 1923

ΠΟΛΥ ὡραῖα! Ὅλοι τώρα, σὰν γοάμωντά των, ποῶτα-ποῶτα κι' ἀπάνω-ἀπάνω, γαφφουν τὸ φυσδιλουιλίν των μὲ κόνευο μελίνι. Ἔτσι ὅπως τοὺς εἶπα. Ἄς ἐξακολουθήσουν λοιπὸν ὥστε νὰ μὴ γίνῃ ἀνάγκη νὰ τὸ ἐαυπῶ.. πασὰ τοῦ χρόνου γιὰ τοὺς νέους. Ἂν μάθιστα τὸ λέτε σεῖς καὶ στοὺς νέους ποὺ ἐνγοάφετε καὶ ὁδηγῆτε...

Σ' ἐδιαιτέρτ νὰ εἰς ποοσοχὴ, *Φασουλῆ*. Ἂν ὁ φίλος σου ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν Πόλη μὲ ἤξεοε καὶ γράφτηκε μόλις ἔοθασε στὰς Ἀθήνας κι' ἔμαθε τοὺς ὁοδούσους, ἔγνοια σου πάει θὰ βοῆς ἄλλον. ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτὰ ποὺ. ἂν καὶ ζοῦν ἐδῶ. «Μὴν μὲ ἤξοοις καὶ δὲν μὲ παίνουνν». Τὸ λὲς κάμαρίτα», ἄλλ' ἀπὸ σᾶς ἐξαστᾶται νὰ λείψῃ.—Στὸ νοάμια σου θὰ ἐπο μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ δὲν τὴν ἔκανε βέβαια ὁ γρνφουνγκνοῦ: «Στὸ πάοσενές μου νράμια σοῦ ἔνοασα...» Στὸ πάοσενές μου νράμια σοῦ ἔνοασα...» Ἐστὶ ἀποοστοφεμένο ἤθελες νὰ πῆς. Πάδεσε...

Τὰ εἰπωμένα καὶ τὰ ἀβίωνα τὴν *Γαλῆς τῆς Ἀγνώσας*. Ἔ!ὠ τὰ εἴοαστε ὁίοιοι ἐξετάσεις γιὰ τὸ Γυμνάσιο,—νὰ βὶτνοῆτε. «Ἀπάντησε. κατὰ τὴ νέο δίδασκαλία τοῦ Γυμνασίου,—«Ἐπὶ ὅπῆς μετὰ 80 μαθητῶν μὲ βαθμὸ ἐπιτυχίας καὶ ὡσὰ ἂν ἀγαπᾶτε Μπαδάκο νιοΙΚΙΟ ἐπειδὴ νὰ νοιοέξτεις τῆς ἔνωμαν δῶσοι τὸν «Ἀδελφοῦλα μου», ὡσὰν νάνει κι' αὐτὸ ἔνα ξεκάθωμα, γιατὶ σὲ μένα. λέω γοωστὸ ἐπὶ τὴ ἀκοιτά της. ποὺ τὰ παίοναι ταχτικὰ ἀφότου ἔνεινε συνδοοιὰ τοῦ.

Χτίσω ποὶ ὁ, *Κύμα τοῦ* "Ἀτλαντικοῦ. ποὺ ἀποφάσισε νὰ πάοῃ φωνὴ δόνοῦῦο καὶ νὰ νίνῃ ἀέλιος τοῦ Λιοπλοιτνόνοσου. Πολὺ νὲ συνάνεσαν τὰ ἐλληνικὰ αὐτὰ λόγια ἀπὸ τὸ μακοινὸ Ἀυεοικὴ. Ἔσαι, παιδί μου. ἡ φωνή σοῦ νὶ ἀοίνεσε νάνεσε στὸν Ἐλλάδα...

Τηλωυγὴ Φάοι. ἡ ἔωυεοση ποεοφοατή σου δὲν εἶναι καλή... γιατὶ δὲν ἔξοοιτε ἀνδοὰς νὰ κάνῃς στίχους. Πολὺ καλύτερο εἶνει τὸ ποωτότυπό σου πεζό. Χοειάζεται δμως ἐξάσκηση καὶ ποοσοχὴ νὶα νὰ νοάσῃς καλά. Π.χ. ἡ κάποιο λέει: «τὰ ἄσκοα σπιτάκι μὲ τὰ μοογιαστεμένα παοαθύοια». Τί, ἄμποοε νράσετα θὰ ἤταν; Τὸ χοῶμα τοῦ σπιτιοῦ ἔποεπε νὰ ποοσδιοίσῃς. Π.χ: «τὰ ἄσποο σπιτάκι μὲ τὰ πράσινα παοάθυοα».

Νά καὶ τὸ *Μεριμνῆκι τῆς Διαφιλάσεως* ποὺ τεκεωσε τοὺς Διαγωνισμούς του μὲ ἄοιστα, —εὖ γε! — καὶ τωρα θὰ μοῦ γράψῃ συχνὰ καὶ θὰ μοῦ στέλνῃ ἀπ' ὅλα. Ἀπὸ τὸ «Γ' τάξη» ἐπου βλέπω πὼς γρήγοοα θὰ γραψῃ καὶ καλους στίχους. Μ' ἕνα καλὸ διορθωμα, κεῖνο τὸ ποιηματάκι θὰ ἦ μοσιεύσαν.

Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ, *Ἀλησμόνητη Μικρασία*, γιὰ τὸ τόσο ἐνδιαφέοον. Ναί, ἡ Γ' ἔκδοσις τοῦ «Κόκκινου Βράχου» θὰ γίνῃ στὴ σειρὰ τῶν «Ἀπάντων», δηλαδὴ στὸ ἴδιο σχῆμα καὶ μὲ τὸ ἴδιο χαρτί. Ἔπεσης κι' ὁ «Πόλεμος» ποὺ κοντεύει κι' αὐτὸς νὰ ξεκαληθῆ, κι' ὅλα τάλλα, ὅσα εἶναι σὲ διαφορετικὰ σχήματα, σιγὰ σιγὰ θὰ συμμορφωθοῦν. Ὅσο γιὰ τὴν καθυστέρηση τῶν ἀγγελθέντων βιβλίων, δὲν φταιει βέβαια ὁ κ. Φαίδων, οὔτε ὁ ἐκδότης, ἀλλὰ ἡ ἔλλειψις ἐργατῶν στὰ τυπογραφεῖα, ὁποὺ ἕνα βιβλίο ἤθελε μῆνες νὰ τυπωθῆ. Ἀλλὰ τώρα ἐπανονιόθη κεν ἡ ἐργασία καὶ 3—4 βιβλία τὸ χρόνο θὰ βγαίνουν τακτικά.

Ἐσύ, *Κολόμβε*, τὶ βαθμὸ ἐπῆρες; Νὰ συγχαρῆς ἐκ μέρους μου τὸν *Φρίξον* διὰ τὸ ἄριστα καὶ τὸ χρυσοῦν μετάλλιον. Ὁ χαρακτηρισμὸς σου γιὰ κάνιους ποὺ προκηρύσσουν δια Μ. Ἀγγλίας διαγωνισμοὺς καὶ δὲν βγαζουν ἀποτελέσματα, εἶναι λιγάκι βαρυς. Ὁ ποωσδήποτε, κι' ἐγὼ νομίζω ὅτι δὲν κάνουν καλά, ὅπως κι' αὐτοὶ ποὺ καθυστεροῦν τεταρδια Μ. Μυστικῶν.

Κομπολόκε, εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ σοῦ ἀκανεησω ὅ,τι ἀσήνεησα καὶ προχὲς στὴν *Ἀλησμόνητη Σμύρνη*: Δὲν ἀνακατεύομαι στὰ ἰδιαίτερα σᾶς. Δὲν μπορῶ νὰ γίνουμαι κριτὴς καὶ διαιτητής. Λυποῦμαι μόνο ποὺ σᾶς βλέπω νὰ μαλώνετε κι' ἐπιθυμῶ,—γιὰ νὰ μὴν πῶ κι ἐγὼ ἀπατεῶ, ὅπω; τὸ λὲς ἐσύ,—νὰ λείψουν αὐτὰ μιὰ γιὰ πάντα. Ποιός ἔχει δίκιο, ποιὸς ἔχει ἄδικο, ἀδιαφορο. Ἐσχάστε τα ὅλα κι' ἀγαπηθῆτε σάν καλὰ ἀδέλφια.

Τότε λοιπόν, *Ἄγγελε Εἰρήνης*, ἔπρεπε νὰ γράψῃς: «Βοίσκομαι στὴν ἡλικία ποὺ γίνεται ἡ ἐκλογὴ μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας». Ὄχι «στὸ στάδιο». Ὅκω; δήποτε, ἡ ἡλικία αὐτὴ δὲν εἶναι πάντα τῶν 15—16 ἐτῶν. Κάποτε μάλιστα δὲν εἶναι κοὶ καμμιά, γιατὶ τὰ καλὰ παιδιὰ, ποὺ ἀνατρέφονται καλά, μπαίνουν ἐξ ἀρχῆς στὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς καὶ δὲν παρεκκλίνουν ποτέ.

Σὲ συγχαίρω, *Δροσούλα τῆς Αὐγῆ*, ποὺ κῆρυς τὸν πρῶτο βαθμὸ τῆς τάξεώς σου. Ὅστε στὴν Γ' τοῦ Γυμνασίου τώρα, τὶ κκαί Γιὰ τὸν Μπονσεβικισμὸ μὴν ἀκούς. Ἡ Ρωσσία μ' αὐτὸν ἔγεινε δυστυχισμένη. Ἀφοῦ τὸν ἀπεκτήνεψε, φανεκασου, κι' ὁ ἴδιος ὁ Γκόρκυ, ὁ μεγάλος ρῶσσος συγγραφεύς, ποὺ ἦταν πρὶν Ἐπίτροπος τοῦ Λαοῦ, δηλαδὴ ὑπουργὸς, τῆς Σοβιετικῆς Ἡμοκρατίας. Εἶδε κι' αὐτὸς τα χάλια τῆς χώρας, ἔφριξε κι' ἔφυγε. Καὶ ποιὸς ξέρει τί σύμφυς αἰσθάνεται ποὺ ὑπεκίνησε μὲ τὰ συγγράμματά του τὴν ὀλεθρία αὐτὴ ἐξέγερση τοῦ λαοῦ. Ἔπειτα μᾶς λέν.. Μὴν ἀκούς!

Μπεμπεκατάκο καὶ *Νένη*, ἀλήθεια, κοῦν καιρο εἴχατε νὰ μοῦ γράψετε Ἀλλὰ καὶ τὴ θαυμασία ἐξοχὴ ποὺ ζῆτε, ποὺ νὰ μὲ θυμᾶστε!.. Ἂς εἶναι, ἐλπίζω κάπου κάπου νὰ μοῦ γράφετε κανένα γράμμα. Καὶ πιὸ καλὰ παιδιὰ μου, νὰ μὴ πονοῦν τὰ μάτια μου ὅταν τὰ διαβάζω.

Ὠραία, Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Πικρὴ Σκλαβιά*, *Ἀλησμόνητη Σμύρνη*, *Γιγαντομάχος "Ἑλλη*», *Χρυσόφτερη Ἐλπίδα*, *Σμυρναϊκὴ ὥρα*, *Δυκὴ ἐριστερά*. *Ἄνθος τοῦ Μαΐου*, *Πόλη τῶν Ὀνείρων*, *Τσουκνίδα*, *Παιούκλα*, *Πειραχτήρι*, *Κορυφοῦλλι τοῦ 21*, *Βαμβακιά*, *Ἔρση Δοξασμένο Κρητικόπουλο*, *Ρεζερτὰ* (καὶ περαστικά!) *Ἴρις* καὶ *Γέρω Δήμος*.—Ἐξεστε τὰ τὸς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια, τοὺς συγχαίρω γιὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς, κτλ.

ΣΥΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδεν ψευδώνυμον ἀγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος ὁρ. 5, Τὰ ἀγκρινόμενα ἢ ἀνανεουμενα ἰσχύουν μαχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1923. Ὅσα συνοδευονται ἀπο Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόμια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια).

Νέα Ψευδώνυμα: *Λαμπρὸς Ἀστήρ*, *ἀ. (ΓΤ)*. *Ἀγνωστος Χ. ἀ. (ΔΚ)*. *Μπεσόβερ*, *ἀ. (ΔΔ)* *Γζὰς Μπάντ*, *ἀ. (ΚΚ)*. *Μυστηριόνης Ἀεροπόρος*, *ἀ. (ΓΝ)*. *Κῦμα τοῦ Ἀτλαντικοῦ*, *ἀ. (ΔΠ)*. *Πειραχτήρι*, *Ματωλένα Γέιω*, *κ. (ΚΠ)*. *Ἰωάννα Δάρκ*, *κ. Κόρη τῶν "Αλπεων*, *κ. (βρετε με)*, *Ἄσπρη Χελώνα*, *ἀ. (ΑΡ)*. Αετὸς *τῆς Γκιώνας*, *ἀ. Ἐρυθρὰ Καμέλια*, *ἀ. (ΙΠ)*.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἔως 3 τὸ πολὺ πρατάσεις δραχ. 1,50 Διὰ τὰς περισσότερας λεπτὰ 30 ἡ λέξις.

Μ. Μ. Ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν ἡ Δοξασμένη Φουστανέλλα μὲ "Η ρωα τ. Κιουτάκ., *Δοξαμ. Τυολεάν*, *Ἀφ. Γυμνασιοπ.* —τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου μὲ Ἀφ. Γυμνασιόπ.*, *Μπερπαντάκο*, *Τριανταφυλλένια*.—ὁ *ἀγᾶς Ἀξιότης μὲ πάντας τοὺς συνδρομητὰς τοῦ νομοῦ Κυκλάδων*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Εὐλαβειαν Μπ.* (ἐλαβε, εὐχαριστω, συνεμαρρώθην) *Γιεολόγον* (δὸς γε αὐτο, κι' οἱ Ἀθηναῖοι σπανίως προφαίνουν νάκανεοῦν στὸ ἄλλο φύλλο ἀμέσως· ἔπειτα, δὲν τὸ ξέρεις πὼς; ἄμα εἶναι κανεὶς μακρυά, πρέπει νὰ κανῃ ὑπομονή; ὁ τοσόηποτε ἐλπίζω ὅτι τὸ φύλλο θὰ ευτυώνεται καὶ θὰ σπέρνεται νωρίτερα στὶς ἐπαρχίες!) *Νικόλαον Τσαχάκην* (μπραβο ποὺ τὰ κατάφερες, μὲ τοσα δυστυχήματα καὶ μὲ τόσες φασκρίες, νὰ προβιβασῆς καὶ μὲ τόσο καὶ βαθμό· εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὶς ἐνοργειες!) *Πολεμιστὴν τῆς Πατρίδος* (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· στὸ ἴδιο χαρτὶ μπορεῖς νὰ γράφῃς ὅσα *Π. Πνεύματα* χωροῦν φτάνει νὰ μὴ γράφῃς μαζὺ τους τίποτ' ἄλλο!) *Χρυσομπουμπούκα* (εὐχομαι νὰ γίνῃς ἐντελῶς καλὰ· ἡ ὑγεία εἶναι τὸ πρῶτο· ὅλα τάλλα διορθώνονται!) *Πλανόδιον* (σὲ συγχαίρω· ὅσν πειράζει, θὰ βρῆς!) *Κόρην τοῦ Μαρμᾶ* (πλῆσες ἀέκα; μπραβο! καὶ περαστικὰ!) *Δικέφαλον Ἀετὸν* (ἐλησθῆκαν τὰ τῆς στείλης β.βλία τοῦ Ἀροσίνη, τοῦ Πολέμη, τοῦ Μωραϊτίδου· ὁ Πελαμᾶς δὲν εἶναι ἀκόμη γιὰ τὴν ἡλικία της!) *Ἤφαιστίωνα* (ἡ διόρθωσις ἔγεινε) *Νυχοφάγον* (ἔστειλα.—πῶς πῆγε ἡ ἐγχείρηση τῆς ἀδελφούλας;) *Βίρθερον* (ἀρκετὰ καλὸ· δὲν σοῦ τὸ ἐγκρινω βέβκια, ἐλπίζω ὅμως νὰ γράψῃς ἄλλο καλύτερο!) *Μαίμουδίταν* (γιατὶ ὄχι; ἡ ἀνταλλαγὴ ἑνὸς τεταρσίου Μ. Μυστικῶν δὲν εἶναι ἀλληλογραφία!) *Λαμπρὸν Ἀστέρα* (ἀρκετὰ καλὰ νὰ μοῦ στειλῆς κι' ἄλλα ὅταν ἐλῆς ὅτι δέχομαι!) *Ζηλεμένη Ἑλλάδα* («Ἀδειρφύκανι σοῦ ἔστειλα τὴν 29 Ἰουνίου!) *Ἴσον* (ἔσειλα ἔξι, τὰ γαλλικὰ Αἰνίγματα δὲν εἶναι ὑποχρεωτικά!) *Ρομπμβλὰ* (τὸ φύλλο εἶχε πιὰ τυπωθῆ· πῶς μποροῦσε νὰ μπῆ ἡ Ἀγγελία;) *Κόμητα Φρειδερίκον* (θὰ τὸ διαβασω καὶ θὰ σου πῶ!) *Ἀγᾶν Ἀξιότην* (ἐυγε! καὶ τώρα ἐμπρος!) *Ἑλληνικὸ Ἰδανικὸ* (καλοτσικα τὰ κομμάτια σου· ἄλλα περιμένω καὶ κα ὁ ἐρα!) *Ἀφρισμένο Κῦμα* (κι' ἐγὼ μπορῶ νὰ τοῦ τὸ στείλω ὅταν μοῦ παραγγείλῃς) *Σμύρνην* (ἤταν ἀτεξὸ· ἐσστυρίζε τοὺς κοὺ νεοι; κοὺ βγαίνουν καὶ μιλοῦν γιὰ συγγραφεῖς κτλ.) *Ἀχ. Ι. Γκιόκην* (ἀτὸ ἐδῶ στέλνεται τακτικὰ ἐκεῖ χάνεται·) *Πουλὶ τῆς Καταιγίδος* (κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ! μα καὶ σὺ παρατσονα; καὶ σύ;.) *Βιβλιοφύγον* (ἀπὸ ἐδῶ τὸ φύλλο στέλνεται τακτικὰ· γιὰ ὑποθέσεις Συλλόγων νὰ συνεννοηθῆς ἀπ' εὐθείας μὲ αὐτοὺς!) *Δίοτ*, *Προσφυγοπούλον*, *Ἄσπρο Συνεφάκι*, *Ἑλληνα Πολεμιστὴν*, *Φιλ. Ἀθλητὴν* κτλ. κτ.

Στήριγμα τῆς Πατρίδος, *Κυματίς*, *Γιαλουδένκον*, *Εὐάγγ. Μιχαλόπουλον*, *Μπογιαντέραν* (ἔλκα· εὐχαριστῶ)

Ραμεκάρ, *Παιδὶ τοῦ Βυνοῦ*, *Ζωὴν Ι. Παλκοῦ* (ἔστειλα.)

Εἰς δσα: ἐστοτλάκ ἔλαβα μετὰ τὴν 9 Ἰουνίου, θὰ κατιτήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 209 Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκτοὶ μέχρι τῆς 14 Σεπτεμβρίου

397 Ἀεξίγραφος

Ὅπλο τοῦ Εἰκοσιένα δοξασμένο
μὲ κάποιο ὀρεκτικὸ θαλασσινὸ
Ἂν εὑρεθῆ σταυὰ συλενωμενο,
Φρούριο θὰ μας κάμῃ ὀνομαστό,
Γιὰ καταδίκους τώρα προωρισμένο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γιαφφαφφίκου

398. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτο μου εἶναι σύμφωνο,
Τὸ δεύτερο φωτιζει
Πολιτευεῶν-τὸ σύνολο
Τὴν τυχὴ ἀποφασίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γιαφφαφφίκου

399. Στοιχειόγριφος

Μικρὴ νῆσο τοῦ Αἰγαίου
Ἂν ἠν ἀποκεφαλισῆς,
Χώρα στὴ Μικραν Ἀσια
Κύκλα σὰ κατακτήσῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαυροθαλασσίτη

400. Διπλοῦς Ἀναγραμματισμὸς

Γνωστὸ νησὶ εὐρωπαϊκό,
Ἀλλὲς διαβασμένο,
Μᾶς φερνει πιὸ ἀδικον
Ἀδικως σκοτωμένο...
Ἀλλ' ἀν-κι τοῦτου ὁ ἀδελφὸς
Ἀναγραμματισθῆ,
Μεγάλο Κράτος μικρινὸ
Κ' ἀρχαῖο θα ἐμφανισθῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠκεανίτης

401 Γωνία.

† * * * * = Δημητριακόν.
* † * * * = Κρεῶς τοῦ Ἄδου
* * † * * = Ὄργανον ἠμερόν
* * * † * = Σπαχνον.
* * * * † = Ἀρχ. βασιλεύς.
† * * * * = Ἀριθμητικόν.
† * * * * = Βασιλ. Ἑβραίων

Οἱ σταυροὶ κλίθεσκε μεταλλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Δοξασμ. Φουστανέλλας

402-406. Μαγικὸν 1 γραμμα

Τῇ ἀντιλλαγῇ ἑνος γράμματος ἐκάστης τῶν κατωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν μετ' ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: λεβῆς, ἡμέρα, ὅστις, ἔθνος, Νέμος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου

*407. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄ

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α'. *Περιόδου* (1879-1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἄκομη μόνον οἱ ἑξῆς ἑπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος καὶ 20ος. Ἕκαστος τόμος *δρ. 15*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 16*, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δραχ. 20*, διὰ τὸ Ἐξωτερικόν,

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1922) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 29 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄδραφος *δρ. 47* καὶ δεμένος *δρ. 50*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 2 ὁ ἄδραφος καὶ *δρ. 5* ὁ δεμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν *δρ. 12*, —εἴτε ἄδραφος εἴτε δεμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μ ὀκλὰ στοιχεῖα δρ. 4 τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 50, καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 60. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὴ 2. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητος.

(ΚΓ' — 1133)

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, τῆς θερμῆς σου ἀγάπης τὰ λόγια δροσοστάλιδες στὴ φλογισμένη ψυχή μου. Εὐχαριστῶ.
ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ

(ΚΓ' — 1134)

Ἐμπρός, ἂν μπορεῖτε, ἀνακαλύψατέ με, ἐμπρός!!
Ἄνθος τοῦ Μαΐου

(ΚΓ' — 1135)

Νένη = *Ρίτα*. Δόκιμε τῶν Ἀθηνῶν, γιατὶ δὲν μοῦ γράφεις;
Καοδιά Ἡρώων

(ΚΓ' — 1136)

«Περιδρόμε», δέχεσθε μέλη ἀπὸ ἄλλας πόλεις;—*Σκλάβα*, εὐχαρίστως δεχόμεθα. Στέλλομεν μεσω Διαπλασεως.
Ρεζενιά, Ἀγνούλα

(ΚΓ' — 1137)

Νησί τῆς *Ἀφροδίτης*, ἔλαβα ἀλληλογραφοῦμε ἢ ἀνταλλάσσουμε ς. ρ; Δ[σίς μου: (ΚΓ' —546). Περιμένω.
Ἄγγελος Εἰρήνης

(ΚΓ — 1138)

Συμμορία «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ». *Καπετὰν Τρομάρα*, ἐνεργεῖ ὅτως θέλεις· δὲν σὲ φοβοῦμαστε. Μὲ τὴν ἀποκάλυψιν σου (Λαβύρινθος) μᾶς ἔδειξες ὅτι εἶσαι Ο. ΖΟΥΛΟΥ, γιατὶ δὲν ὁ ἔχεσαι τὸ στοιχεῖμα; Μπιστεύνια ἐξ - *Λίστ* ἡ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ» σοῦ προσφέρει τὴ φιλία της.—*Κομήτη*, περιμένομεν ἐκτενεστέραν ἐπιστολήν. ΜΑΓΙΣΣΑ, στοιχηματίζουμε πὼς δὲν ξέρεις τόνομα σου.

(ΚΓ' — 1139)

Θερμὰ ὑποστηρίζω τὸν πόλεμο τῆς ΛΙΣΤ, ἀφοῦ ὁ ἀχθὸς εἶναι κοινός. Τώρα θὰ σὲ δοῦμε, ἀξιότιμε ΚΟΜΦΟΥΚΙΕ. Θὰ τολμήσῃς πάλι νὰ προσράλῃς τὶς ΜΟΖΑΡΤΙΝΕΣ;;;
ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ ΣΜΥΡΝΗ

(ΚΓ' — 1139α)

Διαβολόπαιδο, σε ξέρω. Θέλεις νὰ σὲ ξεσκεπάσω;
ΑΓΝΩΣΤΟΣ

(ΚΓ' — 1140)

ΦΘΑΣΑΜΕΕΕ.— Χορεψηδώντας μπαίνομε στὸν πόλεμο τῆς ΛΙΣΤ καὶ ριχνομε τὰ βέλη μας στὸν ΨΕΥΤΟΠΑΛΛΗΚΑΡΑ ΚΟΜΦΟΥΚΙΟ.
ΤΡΕΜΕΤΕ ΚΙΝΕΖΑΚΙΑ ΤΗ ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ! ΣΑΜΠΑΝΙΕΒΑΙ

(ΚΓ' — 1141)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ:—Μ. Μ: *Νοσταλγοῦσα Συμρνιοπούλα*. — C. P. *Κόμης τοῦ Ἔσαχ*. Βραβεῖα ἐστάλησαν. Μὲ τὰς θερμὰς μου εὐχαριστίας εἰς ὅλους τοὺς μετασχόντας.
ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΗΝ

(ΚΓ' — 1142)

Βωμὲ τῆς Ἐλευθερίας, θυμᾶσαι ἀκομα κείνη τὴν πασιέντσα; Τί ἄσχημη!.
ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ

(ΚΓ' — 1144)

Στρίγγλα (Ἀβροκομη Καρρά), κουτσομπολιὲς στὴν Κλωθὼ κάνεις; Ἀούαα! Ἐκδικοῦμαι.
ΣΜΥΡΝΗ

(ΚΓ — 1145)

Ἀκράτητο Γέλιο, του «*Σωκράτη*» οἱ ἀποδείξεις γενήκανε βαρκάκια.
ΣΜΥΡΝΗ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

(ΚΓ' — 1146)

ΚΟΜΦΟΥΚΙΕ, τώρα ποὺ ἄρχισε ὁ πόλεμος ἀποκοιμήθηκες;; ἀούαα!! τσοφλάκι!! ΛΙΣΤ, βάστα! κουραγιο... νικήσαμε. — ΣΜΥΡΝΗ, ΑΝΕΒΟΚΑΤΕΒΑΣΜΑ, ΠΑΝΟΥΚΛΑ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

(ΚΓ' — 1147)

ΓΥΝΑΙΚΑ, ΧΑΛΙΚΟΥΤΟΠΟΛΑ, στὸ μεγάλο δυστύχημα σας *ἐγκάρδια συλλυπητήρια*.
ΠΑΝΟΥΚΛΑ, ΑΝΕΒΟΚΑΤΕΒΑΣΜΑ

(ΚΓ' — 1148)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅποιον μὲ καλέσῃ. *Γριφοφτιάστη*, ὡς πότε θὰ περιμένω τετραδιο σου; — **ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΗΝ**

(ΚΓ' — 1149)

Ρεζενιά, σὲ ξέρω θυμήσου τὴν ἱππασία ποὺ κάναμε μαζὶ καὶ θὰ μ' εὕρῃς. *Καίτη*

(ΚΓ — 1150)

Μαργαριταρένια, ἀδίκως ἐξάπτεσαι σ' αὐτὸ δὲν φταίει ἡ ἀδελφή μου. *Λεμνή*

(ΚΓ' — 1151)

Τριανταφυλλένια *Μπουκετάκι*, εὐχαριστοῦμεν· θὰ ἔχεις δύο πιστοὺς συμμαχους. Ἀνταλλάσσομεν Μ. Μ.;—*Μικρὲ Μάγε*, εἶσαι βεβαιος πὼς μας ξέρεις· Φανέρωσέ μας λοιπόν.
Τρελλὴ Νεότης, Τρελ. Ἔφηβος

(ΚΓ — 1152)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν γραμματοσήμων. Βραβεῖα πέντε. Προθεσμία τρίμηνος. Δ[σις: Θαλὴν Προδρόμου, Σουφλί.
Ἕλλην Πολεμιστὴς

(ΚΓ' — 1153)

Μπαίνοντας στὸ Διαπλασιοκοσμο, πειραζω ὅλους. Ζουλού: Γ', Ἀντωνιου, ἀχ. Μαϊμουδίτσα, ἐπιτυχημένο τόνομά σου. Ἡρωϊκὴ Φέσσα, βαλ' τὴ φέσσα σου ἴσια. Φαίνεται πὼς κατεστραφη ἡ *Σμύρη*, ἀφοῦ δὲν τῆς ἔμειναν φακελα. — *Πειραχτήρι*

(ΚΓ' — 1154)

ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΔΑΚΗ, χίλιες ὁλόθερμες εὐχὲς γιὰ τὰ γενέθλιά σου. **ΒΑΜΒΑΚΙΑ**

(ΚΓ' — 1155)

Λουδοβίκε, τί γίνεσαι; Δὲν περνᾶς ἀπ' τὸ γυμναστήριο; *Σκορπιέ*, πῶς περνᾶς στὸ Χαλαντρί! *Προσκοπάκι τοῦ Ἕλληνοπάντου*, θυμάσαι τὸν ἑνωμοτάρχη σου;; —*Ἑλληνικὸ Ἑλδανικὸ*

(ΚΓ' — 1156)

ΜΠ. ΙΜ. ΚΑΙ ΚΑΤΩ
Π Π Α ΑΤ
Α Α Ι ΑΤ
ΜΠΑΜ ΚΑΙ ΚΑΤΩ

(ΚΓ' — 1157)

«ΜΟΖΑΡΤ», ΛΙΣΤ, «*Ἡ σιωπὴ τῶν σωστῶν πρὸς ἀπάντησιν τῶν ἀσυνέτων*». *Τὸν λόγον ἔχει ἡ Διάπλασις*—**ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ**

(ΚΓ' — 1158)

ΜΟΖΑΡΤ, ΛΙΣΤ, χα! χά! Για νὰ ξερετε τί εἶναι οἱ «*βινέζοι*».. Λοιπον: Λίστ = Γεωργιάδου, Σμίτ = Μούσιου, Ἀλη Μονηση Σμύρνη = Δρόσω Κοβαλακίδου, Μενδελσων = Κοβαλακίδου, Ἀκακία = Παρασκευοπούλου "Ἐχει συνέχεια δέχομαι καθε στοίχημα· Ὅλως ὑμέτερος; **ΡΑΓΚΑΒΑΝ**

(ΚΓ' — 1159)

ΚΕΡΑΥΝΕ: Μωρὲ ἀνακάλυψι! ἀφοῦ σᾶς αὐτοαποκαλύφθηκα, Μπράβο...—«ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ», δὲν κάνετε τὴν πάππια, νὰ μὴν ἔχουμε ἀναγουλες;;
ΑΚΡΑΤΗΤΟ ΓΕΛΙΟ

(ΚΓ' — 1160)

Ρίτα, Σκλάβα, Μπαγιαντέρα; καὶ λοιπὸ Διαπλασόπουλα, ἀλληλογραφοῦμε; Ἕλλη Ζίνου, Ἀσκληπιοῦ 34 Γ.
Πικρὴ Σκλαβιά

(ΚΓ' — 1161)

Σύνδεσμος «Ἀτρόμητος» Νιγρίτας.—Κερατινέ, ἀούα ΚΑΛΗ ΑΡΧΗ...Ἀνδρ. ΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ = ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ. Δούκισσα Γαβριέλλα, δυστυχῶς δὲν συγκρατοῦμεθα, εἶσαι ἡ Νίτσα Κρούλη, μὲ ἄλλα λόγια Ἑλένη Μικρούλη, Παρντόν... Παρντόν... ΚΓ-1091 Ὑ|γὸς Πολέμων ΑΗΤΗΤΟΣ ΓΙΓΑΣ, Ἀρχηγὸς *Ζὰν Σεπὰρ*.

(ΚΓ' — 1162)

Στὸ νέο συνεργάτη τῆς Διαπλάσεως κ. ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗ (Καλαματιανὸ Λουλούδι) θερμὰ συγχορητήρια. — ΝΙΚΟΣ ΣΓΟΥΡΟΣ

(ΚΓ' — 1163)

Τριανταφυλλένια, *Διαβολόπαιδο*, *Σμύρη*, θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἐντὸς ὀλίγου, διότι προσεχῶς φεύγω στὴν ἐξοχή. *Ἡρωϊκὴ Φέσσα*

(ΚΓ' — 1164)

ΔΗΛΩΣΙΣ

Σὲ ὅσους ὀφείλω Μ. Μυστικὰ δηλῶ ὅτι θὰ τοὺς τα ἀνταποδώσω τὸν ἄλλο μῆνα, ἐπειδὴ τώρα ἀδυνατῶ.
ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ

(ΚΓ' — 1165)

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΩ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜ. Μ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ. ΒΡΑΒΕΙΑ: ΤΕΣΣΕΡΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΒΙΒΛΙΑ. ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΜΗΝΙΑΙΑ. Δ;σις μου ΖΥΘΟΠΟΙΕΙΑ ΟΛΥΜΠΟΣ-ΝΑΟΥΣΑ (Στοὰ Χατζῆ Ὀσμὰ) ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ για ΚΑΜΕΛΙΑ

(ΚΓ' — 1166)

Σύλλογος «ΜΟΖΑΡΤ», Ἀφ. Γυμνασιόπαι, Φίσμα Βασιλισσα στὶς Παπαφούνες, Ἄλκη, Μιράντα, Ρίτα, τιμή μου ἂν πέρνατε μέρος. **ΚΑΜΕΛΙΑ**

(ΚΓ' — 1167)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν γραμματοσήμων Ἐπαναστάσεως 1912. Καλλιτέραν συλλογὴν βραβεύσω μὲ δῶρον Ξενοπούλου, ἀρεσκείας βραβευθησομένου: Εὐγενία Κουμαριανοῦ, Πρακτορεῖον Φάρων, Μυτιλήνη.
Ἀφρισμένο Κῦμα

(ΚΓ' — 1168)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν διηγήματος. Συμμετοχὴ 70λεπτος Προθεσμία μήνας. Βραβεῖα δύο: Η Τσουλούφην, Μαυρομιχάλη 68, Ἀθήνας.
ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΑΙΟΣ

(ΚΓ — 1169)

Διαπλασόπουλα, ἐμπρὸς ὅλοι μὲ τὴν Λίστ. Πόλεμο στὸν Κομφούκιο. «ΣΩΜΑΤΟΦΑΚΕΣ», καὶ σεῖς μαζί μας;
!!!ΖΗΤΩ Ο «ΜΟΖΑΡΤ»!!!
Νεα Δ[σις: Ἀλέκον Χατζοπουλον, Πετρίτση 13, Ἀθῆναι.
ΜΠΟΛΛΕΒΙΚΟΣ

(ΚΓ' — 1170)

«ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ»

ΡΟΚΑΜΒΟΛ, Ποιὸς σοῦ εἶπε, μωρό μου, πὼς σὲ φοβοῦμαστε;
ΑΘΩΣ, ΠΟΡΘΟΣ, ΑΡΑΜΙΣ
[Σημ. Ἀθωνος. Σκαλαμπρῖνε ἔστειλα].

(ΚΓ' — 1171)

Ρίτα, Τριανταφυλλένια, Βεατρίκη, Μάγισσα, Ἀβιορέττα, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.;
Κόρη τῶν Ἄλπεων

(ΚΓ' — 1172)

Ἀνταλλάσσομεν Μ. Μ. μὲ ὅλα τὰ Διαπλασοπουλα. Ντούλιαν, ρ. γ. Πειραιᾶ.
Ρ. ΒΕΓΚΑΡ, ΖΙΓΚΟΜΑΡ

(ΚΓ — 1173)

«ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ»

Συμμορία *Καραβαλιῶν*. Μᾶς κάνεις τὸν κόκορα δηλαδή; ἢ θέλεις καὶ ρέστα! Δὲν θέλομε μόνον ὀνόματα καὶ ἀρλοῦμπες, θέλομε καὶ ψευδώνυμα νὰ μᾶς φανερώσῃς, ἂν μπορεῖς. «Ἐδῶ σὲ θέλω κάβουρα νὰ πηδᾷς στὴ κάρβουνα»!! Θὰ τὰ βρῇς σκοῦρα.

(ΚΓ — 1174)

Τρελλὴ *Νεότης*, Τρελλὲ Ἔφηβε, συμμαχοῦμε; *Μικρὰ Μάγε*, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.;
Φρασκουίτα

(ΚΓ' — 1175)

Τρέλλη *Νεότης* Τρελλὲ Ἔφηβε, δέχομα συμμαχίαν. Ἱππότη τῆς *Μάτλος*, δὲν σὲ φοβοῦμαι.
Καρνάτι

(ΚΓ — 1176)

Ἀοιὴν τῆς Εὐτυχίας, Ξαν τὴ Νεραϊδα, δὲν μουδιάσατε τὸ κάθεσθε; Κρῖμα αἱ ὑποσχέσεις. Ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ; Καραμελίτα, στεῖλε Δ|σίν σου. Δικό μου Κτενὰ 10. *Εὐφυὴς Βιβ*

(ΚΓ — 1177)

Τρελλὲ Ἔφηβε, Τρελλὴ Νεότης ἔστειλα, περιμένω.
Τρελλὴ Ἀρσακεῖα

(ΚΓ — 1178)

«ΠΑΝΖΟΥΡΛΙΣΜΟΣ»

Πρωθυπουργος: ΤΕΚΗΣ ΑΓΓΕΛΗΣ. Ὑπουργοί: Ἐξωτερικῶν. Γεώρ. Χατζηαιχάλης, Στρατιωτικῶν: Ζοζὼ Πίττα, Διαγωνισμῶν: Ἀθηνᾶ Χατζηδημητρίου. Δεχόμεθα ἀντιπροσώπους, πρόξενους, συμμαχίας. Ἀναγνωστοπούλου 2. Δοξασμένη Φουσανέλλα, δέχεσαι ἀντιπροσωπείαν;